

Renault, Ford, Tofaş, Bosch, Delphi, Valeo,
Coşkunöz, Borçelik, Arçelik, Aka, Canel,
SCM ve daha birçok fabrikadan işçiler:

**DEMOKRATİK BİR ORTAMDA
İNSANCA YAŞAMAK İÇİN**

**TALEP
EDİYORUZ!**

Renault, Ford, Tofaş, Bosch, Delphi, Valeo, Arçelik daha birçok fabrikadan işçiler: Demokratik bir ortamda insanca yaşamak için talep ediyoruz!

Darbe girişiminin bastırılmasının ardından "demokrasi bayramı" ilan edildi. İşçilerin yaşamını olumlu anlamda etkileyecek gerçek bir demokrasinin, insanca, mutlu ve özgür yaşayabileceğimiz bir ortamın ancak bir dizi demokratik ve sosyal reformun yapılmasına bağlı olduğuna inanıyoruz. Çünkü pek çok yasal, idari ve fiili uygulama sebebiyle eziliyoruz, sömürülüyor ve horlanıyoruz. Bu hayat bize zindan ediliyor.

Hem bugüne kadar uygulanmakta olan ekonomik, sosyal ve siyasal politikalar, hem de OHAL uygulamaları bunun aksini gösteriyor. Hükümetin programında olan kıdem, bireysel emeklilik gibi yasalar da cabası.

İşte bunun için mevcut durumda bir dizi fabrikadan işçiler olarak aşağıda sıraladığımız taleplerimize uygun yasal ve idari düzenlemelerin yapılmasını talep ediyoruz. **s.9**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 28
29 Temmuz 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Karanlığa son verecek yegâne güç işçi sınıfıdır!

Bugün 15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimi, Türkiye'de hüküm süren toplumsal düzene yön vermek, burjuvazinin sınıf iktidarını tahkim etmek ve toplumu hareketsiz kılmak için etkin bir şekilde değerlendiriliyor. Bu kirli hesapları bozacak olan yegane güç ise Türkiye işçi sınıfıdır. O halde görev açıktır; işçi sınıfını devrimciyleştirmek ve siyasal mücadele sahnesine çıkarmak!

Darbe girişiminin ardından AKP iktidarı

Dinci gerici iktidarın darbe girişimini fırsata çevirmek için gece gündüz çalıştığından zerre kadar kuşku duymak lazım

Kadın işçiler safını seçmeli, düzene karşı örgütlenmeli

Bu sömürü düzeni sürdükçe, işçi-emekçi kadınlar, hak ve özgürlüklerden mahrum şekilde, hep ezilmeye ve sömürülmeye devam edecektir.

Avrupa burjuvazisi geleceğe hazırlık yapıyor

Yaşlı kıtanın işçi ve emekçilerini oldukça zorlu günler ve aynı zamanda tarihsel görev ve sorumluluklar beklemektedir.

Ne darbe ne AKP iktidarı: Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı **s.6**

7 Haziran seçimleri ve siyasal tablo **s.12**

Karanlığa son verecek yegâne güç işçi sınıfıdır!

Bugün 15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimi, Türkiye'de hüküm süren toplumsal düzene yön vermek, burjuvazinin sınıf iktidarını tahkim etmek ve toplumu hareketsiz kılmak için etkin bir şekilde değerlendiriliyor. Bu kirli hesapları bozacak olan yegane güç ise Türkiye işçi sınıfıdır. O halde görev açıktır; işçi sınıfını devrimcileştirmek ve siyasal mücadele sahnesine çıkarmak!

15 Temmuz darbe girişiminin ardından emperyalist burjuvazinin ve sermaye iktidarının "istikrar" arayışı, düzen siyasetine, devlet aygıtına ve toplumsal süreçlere yönelik çok yönlü müdahaleler üzerinden devam ediyor. "Demokrasi" şarlatanlığı ortak zemininde siyaset sahnesi yeniden dizayn edilirken, devlet bürokrasisinde tasfiye operasyonları aralıksız sürüyor. Tüm bu toz duman içerisinde toplum, "darbe-demokrasi" ikilemi üzerinden saflaştırılıyor, kurulu düzen sınırları içerisinde denetim altına alınmaya çalışılıyor. Özetle; siyasal, iktisadi ve sosyal açıdan krizlerle boğuşan, her açıdan çürümüş ve yıkılmayı bekleyen sermaye düzeni dört bir koldan tahkim edilmek isteniyor.

DÜZEN SİYASETİNE ÇOK YÖNLÜ AYAR

Bir yanda burjuva devlet aygıtını pençesine alan iktidar ve rant kavgası, öte yanda her açıdan yıpranmış ve toplumun önemli bir kesimi tarafından meşruiyetini yitirmiş olan AKP iktidarına karşı düzen içi bir alternatifin çıkarılamaması burjuva siyasetin öne çıkan iki önemli açmazını oluşturuyor.

15 Temmuz darbe girişimi ile birlikte devreye sokulan ve düzen siyasetini yeniden dizayn etmek için gerçekleştirilen müdahaleler, tam da bu açmazları ve siyasal kriz dinamiklerini bir nebze hafifletmeyi, en azından kontrol altına almayı amaçlıyor. Söz konusu müdahalelerin bir ayağını "darbe" sopası ile ürkütülen AKP iktidarını hizaya getirmek oluşturuyor. Öte taraftan, 7 Haziran seçimlerinin ardından AKP iktidarının ayak diremesi nedeniyle boşa çıkan "büyük koalisyon", bugün AKP'yi, CHP'yi, MHP'yi, hatta HDP'yi "darbe karşıtlığı" ekseninde bir araya getirerek fiilen oluşturulmak isteniyor. Devlet bürokrasisinin tüm kademelerinde yürütülen kapsamlı tasfiye operasyonları ve OHAL vb. uygulamalar ise, tüm bu hesapları boşa çıkarabilecek olası çatlak sesleri ve sokak hareketlerini bastırmak için devreye sokuluyor.

Evet, güncel planda yaşanan gelişmeler, "istikrar" sağlamak adına düzen siyasetine çok yönlü ayar çekildiğini, siyaset alanını kesen kapsamlı bir operasyon sürecinin işletildiğini gözler önüne seriyor. Düzen siyasetinin çatlaklarında politika yapmayı çizgi haline getirmiş olan reformist solun payına ise, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sahnelediği orta oyununda figüranlık yapmak düşmüş görünüyor. Açıkçası reformist solun geniş bir kesimi, kendilerine biçilen role hazır olduklarını CHP mitingi üzerinden göstermiş de oldular. Söзде "siyaset dışı" kalmamak adına boylu boyunca düzen bataklığına yuvarlananlar, "büyük koalisyonun" gölgesine sığınmakta kendileri açısından bir beis görmediler. Öyle ya, ne de olsa onların da zamanı gelecek ve "reel politika" gereği emperyalist burjuvazi ve yerli işbirlikçileri Türkiye'de de SYRİZA'lara ihtiyaç duyacaklardı.

Buradan hatırlatmakta fayda var; devrimcilerin ve sosyalistlerin görevi sistemin krizlerine deva aramak değil, tersine işçi sınıfı ve emekçileri "düzene karşı devrim" ekseninde örgütleyerek kriz ve bunalımları derinleştirmektir.

GERİCİ KUTUPLAŞMA VE İŞÇİ SINIFINI BEKLEYEN TEHLİKELER

İşçi sınıfının bağımsız-devrimci bir kurum üzerinden siyasal gelişmelere taraf olamadığı ve kendi sınıf çıkarları doğrultusunda müdahale edemediği günümüz koşullarında, toplumsal gelişmelere büyük oranda burjuva gericiliği yön veriyor. Bir başka ifade ile, işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosu burjuva gericiliğine alabildiğince geniş bir hareket alanı sağlamış oluyor.

Zira, sınıf eksenli sosyal mücadele dinamiklerinin gelişmemesi, toplumu kesen her türlü dikey yarılmanın (laik-antilaik, Kürt-Türk, Alevi-Sünni, darbeci-darbe karşıtı vb.) önünü sonuna kadar açarken, etnik, mezhepsel, ulusal ayrımlar ya da düzen içi klik mücadeleleri burjuvazi açısından toplumsal yaşama müdahale etmenin enstrümanına

dönüşüyor. Söz konusu tablonun Türkiye toplumunu ne denli ciddi yıkım süreçleri ile karşı karşıya getirdiğini ise, son olarak 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrasında yaşanan gelişmeler üzerinden kez daha görmüş olduk.

Halihazırda bu süreç devam ediyor ve gerici burjuva klikler, "darbe-demokrasi" ikilemi üzerinden toplumu ayrıştırmak ve kendisine yedeklemek için bütün olanaklarını seferber etmiş bulunuyor. Kısa vadede bu politika rejim krizini kontrol altına almak için devreye sokulmuş olsa da, emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin her türden dikey yarılmayı sosyal mücadele dinamiklerini ve sınıf eksenli kalkışmaları boğmak için kullandığı/kullanacağı açık.

Tüm bu olup bitenler ise, işçi sınıfına dönük devrimci-siyasal müdahalenin hayati önemini bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor.

BU TABLOYA SON VERECEK OLAN YEGANE GÜÇ İŞÇİ SINIFIDIR

Sınıf devrimcileri olarak, emperyalist burjuvazi ve işbirlikçileri tarafından tezgahlanan her ciddi eylemin (askeri faşist darbeler, kanlı provokasyonlar, kitle katliamları vb.), siyasal ve iktisadi hedeflere bağlı olarak toplumsal süreçlere yön verme amacı taşıdığını çeşitli vesilelerle dile getiriyoruz. NATO'nun karanlık masalarında planlanan ve hayata geçirilen 12 Eylül darbesinin ortaya çıkardığı sonuçlara bakmak, bu açıdan fazlasıyla açıklayıcı olacaktır. Ya da, 11 Eylül saldırısının ardından ABD emperyalizminin "demokrasi" ihraç ettiği Ortadoğu topraklarına...

Bugün 15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimi de, Türkiye'de hüküm süren toplumsal düzene yön vermek, burjuvazinin sınıf iktidarını tahkim etmek ve toplumu hareketsiz kılmak için etkin bir şekilde değerlendiriliyor. Bu kirli hesapları bozacak olan yegane güç ise Türkiye işçi sınıfıdır. O halde görev açıktır; işçi sınıfını devrimcileştirmek ve siyasal mücadele sahnesine çıkarmak!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/28 * 29 Temmuz 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Darbe girişiminin ardından AKP iktidarı:

Saldırganlık, tedirginlik, riyakarlık

15 Temmuz akşamı meydana gelen başarısız darbe girişimi, dinci gericiğin iki kanadı arasında cereyan eden iktidar ve rant savaşının kanlı bir merhaleye ulaştığını gözler önüne serdi. Koalisyon ortağı oldukları dönemde kirli/kanlı suçlara ortak imza atan AKP-cemaat ikilisi, rant savaşına tutuşunca birbirlerine karşı da acımasızlıkta sınır tanımadılar. Görüldü ki, alını secdede nasır bağlayan siyasal İslamcılar rant ve iktidar uğruna birbirlerini boğazlamakta da beis görmüyorlar.

Bu kanlı/kirli tablo, burjuva rejimin kokuştüğünü/çivisinin çıktığını kanıtlamakla kalmıyor, siyasal İslamcılardaki çürüme, yozlaşma ve çeteleşmenin vardığı boyutu da tüm iğrençliğiyle gözler önüne seriyor.

SALDIRGANLIK DOZUNA AYAR

Darbe girişimi için "Bu bize Allah'ın bir lütfü" diyen dinci gericiğin büyük şefi Tayyip Erdoğan, tek adam diktasına dayalı başkanlık sistemi için yolun açıldığı "müjdesi"ni müritlerine verdi. 20 Temmuz'da ise, "öncekilere benzemeyen yeni bir kuruluş döneminin başladığını" ilan etti. FETÖ'cü oldukları gerekçesiyle devlet kurumlarından on binlerce kişiyi tasfiye eden AKP iktidarı, on bine yakın kişiyi ise tutukladı. Aynı anda hem kolluk kuvvetlerini hem şeriatçı güruhlarını kullanan iktidar, "demokrasi havariliği" yapmayı da elden bırakmadı.

Açıklamalar Tayyip Erdoğan'ın vahim niyetini ortaya koysa da, uygulama o kadar kolay değil. Zira iliklerine kadar yozlaşan rejimin kurumlarına güvenmiyorlar. Sürek avına maruz kalanların sayısının 100 bine yaklaşmasına rağmen, "FETÖ'cü paranoyası"ndan kurtulabilmiş değiller. Öte yandan iktidarı ele geçirme döneminde AKP'nin temel dayanaklarından biri olan batılı emperyalistler ise, kerhen katlandıkları Tayyip Erdoğan'a karşı tutumlarında bir değişiklik yapmadılar. Darbe girişiminin ardından da efendilerinin sivri oklarına maruz kalan dinci iktidarın şefleri, kamera önünde kabadayılık taslasalar da derin bir endi-

şe içindedirler. TÜSİAD aracılığıyla ABD, Fransa, İngiltere, Almanya gibi ülkelerin önde gelen gazetelerine "demokrasi ilanları" verdirmeleri bu tedirginliğin dışavurumudur. Bilindiği üzere bağımlı ülkelerin hükümetleri her zaman emperyalist efendilerinin onay ve desteğine muhtaçtırlar.

"MİLLİ MUTABAKAT" RİYAKARLIĞI

"Öncekilere benzemeyen yeni bir kuruluş dönemi"ni başlatmanın önündeki bir diğer önemli engel, bizzat dinci gericiğin yarattığı toplumdaki dikey yarılmadır. 1 milyona yakın kişinin CHP'nin Taksim mitingine katılması, Tayyip Erdoğan'ın "vahim niyeti"ne duyulan tepkinin yaygınlığına işaret ediyor. Burjuva devlette ciddi gedikler açılmışken ve emperyalist efendiler desteklerini çekmişken kutuplaştırıcı politikayı rölantiye almak Tayyip Erdoğan AKP'si için zorunlu hale geldi.

Sokaklara salınan dinci çetelerin ilk günlerde öne çıkarttıkları şeriatçı söylem hafifletilip, ırkçı-şoven söylem öne çıkarılmaya başlandı. Şeriatçı söylem içeren Tayyip Erdoğan fotoğrafı pankartlar kaldırılıp Türk bayrakları kullanılmaya başlandı. Bu taktik değişikliği, AKP şefle-

rinin "milli mutabakat", "devleti millete açma" söylemiyle tamamlandı. Tayyip Erdoğan'ın HDP dışındaki parti şefleriyle görüşmesi ve görüşmenin ardından yapılan açıklamalarda kullanılan üslup da "milli mutabakat" görüntüsü verme kaygısını yansıtıyor.

Sermaye partilerinin düzenin bekası için "milli mutabakat" sağladıkları dönemler olur. Ancak dinci gericiğin sergilediği tutum böyle bir mutabakata bile uymuyor. Zira dinci iktidar söylemi değişirse de, hedefine doğru yol almaya çalışıyor. Görünen o ki bu "milli mutabakat", CHP şefi Kemal Kılıçdaroğlu'nun AKP ile 14 yıllık payandası MHP'nin şeflerine uyum sağlamasıyla oluşturulabilir.

DİNCİ-FAŞİST REJİMİN TAHKİMİNE DEVAM

AKP şefleriyle medyadaki tetikçileri, dinci gericiğe muhalif kesimlerde temelden yoksun beklentiler yaratmaya çalışsalar da, pratikte atılan adımlar ters yöndedir. Söylemde mutabakattan, demokrasiden, konsensüsten dem vuranlar üç aylık süreyle OHAL ilan ederek gerçek niyetlerini dünya-aleme gösterdiler.

7 Haziran 2015'ten beri fiilen devre dışı bıraktıkları burjuva parlamentosunu

OHAL ile yasal olarak da işlevsizleştirdiler. Bakanlar Kurulu ve valiler, bütün demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımını bir emirle yasaklayabilecek yetkilerle donatıldı. Gözaltı süresinin 30 güne çıkartıldığı OHAL koşullarında gösteri, yürüyüş, basın/yayın, sendikal örgütlenme, direniş, dayanışma, grev ve diğer demokratik haklar keyfi bir şekilde yasaklanabilir.

Nesnel koşulların zorlamasıyla söylem değişirse de dinci gerici iktidarın darbe girişimini fırsata çevirmek için gece gündüz çalıştığından zerre kadar kuşku duymamak lazım. Söylemi olmasa da pratiği bunu kanıtlıyor ve her fırsatı dinci-faşist rejimi tahkim etme, tek adam diktasını kurma yönünde değerlendiriyor.

ÇIKIŞ YOLU BİRLEŞİK DEVRİMCİ DİRENİŞİ ÖRMEKTİR

Çivisi çıkmış burjuva düzende darbecisi de, yozlaşmış, çeteleşmiş dinci gerici siyasal iktidar da bir madalyonun iki yüzü gibidirler. Bu iktidarın her icratı hem işçi sınıfıyla emekçilerin hem ilerici-devrimci güçlerin aleyhine olacaktır. Rejimde yaşanan kırılmanın derinliği saldırıların da "olağan" dönemlerden daha sert ve daha pervasız olmasına yol açabilir. Kapitalist sömürü ve kölelik çarkını Ortaçağ karanlığıyla örtmek isteyen AKP iktidarını durdurmanın tek yolu birleşik/devrimci direniş örmektir. Bu direnişin hedefi dinci faşist saldırganlığı durdurmakla sınırlı olmamalı, emekçilerin başına bu belayı musallat eden burjuvazinin siyasal sınıf egemenliğini yıkmayı da esas almalıdır.

İlk OHAL kararnamesi: Gözaltı süresi 30 güne uzatıldı

Dinci-gerici AKP iktidarının OHAL ilanının ardından ilk kararname yayınlandı.

İlk kararnamede, gözaltı süreleri 30 güne uzatıldı.

Resmi Gazete'de yayınlanan 'Olağ-

nüstü Hal Kapsamında Alınan Tedbirlere İlişkin Kanun Hükmünde Kararname'yle bundan sonra gözaltına alınanlar 30 gün boyunca mahkemeye çıkarılmadan nezarethanede bekletilebilecek.

Kararnameyle birlikte ayrıca 15

vakıf üniversitesi, 35 sağlık kurum ve kuruluşu, 1043 özel öğretim kurum ve kuruluşu, özel öğrenci yurdu ve pansiyonu, 1229 vakıf ve dernek, 19 sendika, federasyon ve konfederasyon da kapatıldı.

Demokrasi mi dediniz?

15 Temmuz'da gerçekleşen darbe girişiminin ardından burjuva partiler, sermaye sözcüleri ve burjuva medya bir bütün olarak "darbeye karşı demokrasi" söylemine sarıldı. "Demokrasi nöbeti", "demokrasi şöleni" ve "demokrasi bayramı" gibi söylemler adı altında dinci gerici çeteler sokaklara döküldü, devletin tüm imkanları seferber edilerek meydanlar doldurulmaya çalışıldı. Yapılan her bir gösteri dinci-gerici AKP iktidarının ve ebedi şefi Tayyip Erdoğan'ın şovuna dönüştürüldü. 20 Temmuz'da toplanan MGK ve Bakanlar Kurulu ardından yine bir şovla ilan edilen OHAL, demokrasi maskesi ve güzellmelerle Türkiye işçi-emekçileri ve ezilen halklarına pazarlandı.

Bakanlar Kurulu'nun ardından OHAL açıklaması yapan dinci-gerici iktidarın şefi Tayyip Erdoğan, "OHAL ilanının amacı ülkemizde demokrasiye, hukuk devletine vatandaşlarımızın hak özgürlüklerine yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için gereken adımları etkin ve hızlı şekilde atabilmektir. Bu kesinlikle demokrasiye, hukuka ve özgürlüklere karşı değildir. Hükümetimiz, siyasi partilerimiz, STK'larımız, TSK komuta kademesi ve milletimiz, tercihinin daima demokrasiden yana olduğunu göstermiştir. Ekonominin yurtiçi ve yurtdışı unsurlarının OHAL konusundaki en ufak çekinceleri, tereddütleri olmamalıdır" diyerek ilerici, devrimci güçlere ve toplumsal muhalefete yönelik saldırıları meşrulaştırma, ulusal ve uluslararası sermayeye güven vermeye çalıştı.

Bugün darbe girişiminde bulunanların da darbeye karşı demokrasiyi savunduğunu söyleyenlerin de demokrasi söylemine sarılmaları bahsedilen demokrasinin içinin ne kadar boş olduğunu göstermektedir. Demokrasi en genel anlamıyla "halkın kendi kendini yönetmesidir" denir. Burjuva parlamentosu emekçi kitlelere demokrasinin temsil edildiği kurum olarak sunulurken sermaye egemenliğini perdeleme işlevi görür. Burjuvazinin sınıf iktidarı koşullarında içi boş demokrasi söylemi işçi-emekçi kitleleri kandırmanın ve burjuva düzene yedeklemenin aracından başka bir anlama gelmemektedir.

Bu nedenle darbe girişiminde bulunanların da darbeye karşı demokrasiyi savunduğunu söyleyenlerin de demokrasi söylemine sarılması boşuna değildir. Her iki taraf açısından da demokrasi gerici hedef ve amaçlarını gizlemenin ve işçi-emekçileri kendi yedeklerine almanın bir aracından başka bir anlama gelmemektedir.

Nasıl ki darbeciler demokrasinin bir tarafı ve savunucusu olamayacaksa, dinci-gerici AKP iktidarı ve ebedi şefi Tayyip Erdoğan da demokrasinin bir tarafı ve savunucusu olamaz. En iyi anlamda onların temsil ettikleri demokrasi sermaye için sınırsız özgürlük sunarken, işçi ve emekçiler için sömürünün daha da katmerlenmesi anlamına gelmektedir.

Darbe girişiminde bulunan taraf yayımladığı bildiriye mevcut hükümet ve cumhurbaşkanını "devletin temel ilkeleri ve hayati kurumlarının varlığı" açısından tehdit diye değerlendirerek, "ülkede temel hak ve hürriyetleri zedelemek, laik ve demokratik hukuk düzenini fiilen ortadan kaldırmak ve evrensel ilkelere dayanan insan haklarını" ihlal etmekle suçlayarak darbeyi haklı ve meşru göstermeye çalışmıştır.

Darbeye karşı demokrasi çağrısı yapan AKP ve Tayyip Erdoğan da giriştikleri temizlik operasyonu ve ilan ettikleri OHAL'le demokrasiyi sağlamlaştırarak kalıcı hale getireceklerini iddia etmektedirler. Pratikte yaşanan ise tüm temel hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması, polis rejiminin tahkim edilmesidir.

Şu bir gerçektir ki ne darbe girişiminde bulunanların ne de AKP'nin demokrasi gibi bir derdi vardır. Her iki taraf da bir bütün olarak temel hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılmasında, Kürt halkına yönelik yapılan kanlı katliamlarda, devrimci ve ilerici güçlere, Alevi emekçilere yönelik saldırı ve katliamlarda rol oynamışlardır. Her iki taraf da sermaye devletine ve burjuva sınıf egemenliğine yönelen her tehdidi ortadan kaldırmak için kirli

ve kanlı yöntemlere başvurmaktan geri durmamıştır ve bundan sonra da durmayacaktır. Her iki taraf da işçi ve emekçiler adına temel hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı, sömürü düzeninin tahkim edildiği kapitalist düzenin koruyucusu ve kollayıcısıdır. Ortadaki sorun burjuvazi adına kapitalist devlet aygıtının dümeninde kimin oturacağıdır.

Bugün sermaye devleti adına ülkeyi yöneten dinci-gerici AKP iktidarı, bu gerici taraflaşmada işçi-emekçileri darbeye karşı demokrasiyi savunmak adına burjuva düzene yedekleme çabası içindedir. İşçi ve emekçi kitleler ortaya atılan sahte demokrasi masalına inandırılarak kendileri için daha fazla sömürü, hak gaspı ve kölece çalışma olan burjuva demokrasisine sahip çıkmaya çağrılmıştır. Yapılan propagandayla işçi ve emekçiler sahte bir ikilemin içine çekilmiştir. "Ya darbeden tarafsın ya demokrasiden" sahte ikilemi etrafında yaratılan bu taraflaşma mevcut iktidarın yaptığı her uygulamayı haklı ve meşru göstermenin bir aracına dönüştürülmüştür. Buradan alınan güçle dinci gerici AKP iktidarı ve şefi Tayyip Erdoğan işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırıları hayata geçirmekte bir sarkınca görmemekte ve sermaye devletini

bir bütün olarak yeniden dizayn etmenin adımlarını atmaktadır.

Demokrasi maskesiyle ilan edilen OHAL, AKP ve ebedi şefi Tayyip Erdoğan'ın devlet içindeki iktidarını sağlamlaştırmanın bir adımı olmakla birlikte, sermayenin önünü düzlemek için atılacak adımların da bir aracıdır. Tayyip Erdoğan tam da bu nedenle yerli ve yabancı sermayeye çekince ve tereddüt içinde olmamalarını telkin etmiştir. OHAL aynı zamanda bunun karşısında yükselecek her sesin boğulması ve ezilmesi anlamına gelmektedir.

Darbe girişiminin de OHAL'in de demokrasi adına atılan adımlar olduğunun savunulduğu bir yerde sorulması gereken, "kimin için demokrasi" sorusudur. Her iki taraf açısından bu soruya verilecek cevap ayındır ve gerçek kimliklerini ortaya koymaktadır.

Nasıl ki darbeciler demokrasinin bir tarafı ve savunucusu olamayacaksa, dinci-gerici AKP iktidarı ve ebedi şefi Tayyip Erdoğan da demokrasinin bir tarafı ve savunucusu olamaz. En iyi anlamda onların temsil ettikleri demokrasi sermaye için sınırsız özgürlük sunarken, işçi ve emekçiler için sömürünün daha da katmerlenmesi anlamına gelmektedir.

Devrimci-siyasi tutsaklar üzerindeki tecrit yoğunlaşıyor

15 Temmuz'daki darbe girişiminin ardından sermaye devleti, hapishanelerdeki devrimci-siyasi tutsakları hedefe çaktı. Son aylarda hapishanelerde artmış olan hak gaspları, kitap-yayın yasakları, görüş ve iletişim cezalarının ardından OHAL'le birlikte devrimci-siyasi tutsaklar üzerindeki tecrit daha da koyulaştırılmaya çalışılıyor. 15 Temmuz'daki darbe girişiminin ardından Adalet Bakanlığı'nın emriyle tahliye zamanı gelmiş devrimci-siyasi tutsakların tahliyeleri engellendi. Telefon görüşü, açık-kapalı görüşler ve iletişim de tamamen engellenmeye çalışılırken, birçok hapishanede sürgün sevkler yaşandı. Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki tüm hükümlü tutsakların başka illerdeki hapishanelere sürgün edildiği de edinilen bilgiler arasında. Bununla amaçlanan ise tutsakları sevk sırasında fiziki olarak yıpratmak ve ailesinin-görüşçüsünün olmadığı illere göndererek yalnızlaştırmaya çalışmak. Sürgünlerin aynı zamanda hapishanelerde tedavi olması engellenen hasta tutsaklara yönelik bir işkence "imkanı" olarak değerlendirildiğinden kuşku duymamak gerekiyor. Zira saatler süren sevk yolculukları, ring araçlarının havasızlığı ve boğuculuğunda, tutsaklar kelepçeliyken yapılıyor. Tutsaklar sürgün edildikleri hapishanelerin girişinde de çıplak arama dayatmasına maruz bırakılıyor. Hapishaneleri arayan tutsak yakınlarına ise idare tarafından "bilgimiz yok,

mesai saati dışındayız birşey söyleyemeyiz" türünden cevaplar veriliyor.

30 GÜNLÜK GÖZALTI, İŞKENCE ARACI OLARAK KULLANILYOR

OHAL'le birlikte her yerde artan keyfiyet ve zorbalık yalnız sokaklar ve hapishanelerde değil, süresi 30 güne çıkarılan gözaltılarda da yaşanıyor. 24 Temmuz günü Dersim'de gözaltına alınan SGDF'li-ler gözaltı boyunca darp edildi, tecavüz tehdidinde maruz kaldı. Urfa'da gözaltına alınan ve işkence gören iki kişiye polisler

"30 günümüz var, buradan sağ çıkamayacaksınız" diyerek, uzatılan gözaltıyla amaçlananı itiraf etmiş oldular.

Zamanında "demokrasi bizim için amaç değil araçtır" diyen Erdoğan'ın başında olduğu AKP iktidarı bugünlerde demokrasiyi diline dolamış durumda. Aynı AKP, 15 Temmuz darbe girişimini savuşturmanın ardından meydanlarda "demokrasi şölenleri" düzenlemeye girişti. Sonrasında ise ilan edilen OHAL'le birlikte darbe koşullarını kendisi uygulamaya soktu.

Bunların tümü demokrasi adına ya-

pılırken, devrim ve sosyalizm için mücadele etmiş, bedel ödemiş devrimci-siyasi tutsakların üzerindeki tecritin daha da koyulaştırılmaya çalışılması, uygulamaların asıl amacını gözler önüne seriyor. Burjuva basının da özellikle yer vermediği tecrit saldırılarına karşı devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltmek önemli bir yerde duruyor. Zira henüz darbeci denerek cemaatçı unsurlar gözaltına alınıp tutuklansa da, bunun çok daha kitlesel bir şekilde devrimci-ilerici güçlere yöneleceğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Sınıf devrimcilerinden siyasal gündem üzerine söyleşiler

Sınıf devrimcileri 15 Temmuz darbe girişimi ve ardından yaşanan siyasal gelişmeler üzerine çeşitli illerde söyleşiler gerçekleştirdi.

23 Temmuz günü **Kadıköy**'de yapılan söyleşide 15 Temmuz "darbe girişimi", bu süreci hazırlayan ön koşullar, darbe girişiminin ardından başlayan tasfiye operasyonları, OHAL kararıyla birlikte daha da artan faşist baskı üzerine tartışmalar yapıldı. İşçi ve emekçilerin tek kurtuluşunun devrimci bir sınıf hareketi olduğu, ne parlamenter hayallerin, ne darbenin, ne de AKP'nin gerici uygulamalarının çözüm olduğu vurgulanarak söyleşi sonlandırıldı. Söyleşinin ardından sınıf devrimcileri Kızıl Bayrak gazetesini işçi ve emekçilere ulaştırdı.

Aynı gün Almanya **Wuppertal**'de, darbe girişimi ve sonrası gelişmelerin çok yönlü olarak ele alındığı ve tartışıldığı bir toplantı gerçekleştirildi.

Tartışma ve değerlendirmeleri kolay-

laştırmak amacıyla çeşitli dönemlerde yapılmış değerlendirmeler üzerinden önce bir sunum yapıldı.

Ardından, ABD'nin Ortadoğu ve Önyasya'daki çıkarları ve yeni ihtiyaçları çerçevesinde cemaat ve AKP kanatlarıyla desteklenmeye değer görülüp işbaşına getirildiği ilk günden, adım adım iktidara gelmelerinin, devletin resmi ve sivil kurumlarını ele geçireşlerinin, iktidara yerleşmelerinin hemen ardından aralarında başlayan iktidar kavgasının, hangi olaylarla kendisini dışa vurduğu üzerinde durularak, söz konusu değerlendirmelere de atıfla, bugünkü duruma nasıl geldiği ortaya kondu.

Darbe girişimi vesilesiyle, sol hareket de dahil hangi güçlerin bu gelişmeyi nasıl yorumladıklarına değinilen söyleşide devrimci sınıf hareketi yaratmanın daha acil ve daha yaşamsal önem kazandığına dikkat çekildi. Toplantı alınan kararların ardından sonlandırıldı.

24 Temmuz günü ise **Gebze**'de yapılan söyleşide 15 Temmuz'dan beri düzen içi çatışmanın yeni bir boyutu ile gelişen süreçte işçi ve emekçilerin darbe ve demokrasi ikilemi ile taraflaştırılmaya çalışıldığı ifade edildi. İşçi sınıfının bağımsız bir taraf olarak mücadeleye çıkmasının ve çürümüş kapitalist düzeni, faşist sermaye diktatörlüğünü her yönüyle teşhir ederek, devrim alternatifini ortaya koymasının örgütlü davranmasının önemi vurgulandı. Liseliler de benzer gündemlerle bir söyleşi gerçekleştirdi.

24 Temmuz'da sınıf devrimcilerinin **İzmir**'de düzenledikleri söyleşi Türkiye'de yaşanan darbelerin iktisadi arka planı aktarılarak başlatıldı. Geniş bir yelpazede yapılan tartışmaların ardından bu süreçte işçi sınıfının bağımsız devrimci tavrını geliştirmesinin önemi ve sınıfın komünist partisinin misyonunun altı çizildi.

Söyleşinin ikinci bölümünde demokrasinin sınıfsal niteliği üzerinde durularak OHAL koşullarının sınıf devrimcilerinin siyasal çalışmasının önüne getireceği her türlü engele ve baskıya rağmen çalışmanın güçlü bir biçimde örüleceği ifade edildi.

25 Temmuz'da **Esenyurt**'ta sınıf devrimcileri sürecin sınıfsal analizinin önemi ve işçi sınıfının devrimci tutumu eksenli bir dizi başlık üzerinde durdu. Devrimci sınıf mücadelesi açısından yapılması gerekenler konuşuldu.

Söyleşide, emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı bunalım ve kriz süreçleriyle ilgili içinde, Türkiye'deki yansımaları üzerinde duruldu. AKP'nin ortaya çıkışı ve iktidar oluşu sürecinde yaşanan gelişmeler, "rejim krizi" çerçevesinde 15 Temmuz'un algılanması gerektiği belirtildi.

Çözümün işçi sınıfının devrimci müdahalesi ile olanaklı olduğunun ifade edildiği söyleşi, devrimci sınıf çalışmasındaki görevlere işaret edilerek bitirildi.

Ne darbe ne de dinci-gerici AKP iktidarı

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

D. Yusuf

Darbe bastırıldı. Darbeci olduğu söylenen çok sayıda general ve polis şefi gözüaltına alındı. Darbeci olduğu savı ile şimdiye kadar gözüaltına alınanların sayısı on binin üzerinde. Bunun en azından yarısı tutuklandı. Ancak bir kez içte kuşku girmeye görsün, dur durak bilmiyor, ha bire yeni gözüaltılara başvuruluyor. Gözüaltı ve tutuklama furyası sadece asker ve polisi değil, çok sayıda Danıştay, Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi üyesini, profesörü ve akademisyeni ile binlerce üniversite görevlisini, on binlerce bürokrati ve on binlerce öğretmeni de kapsıyor. Bunlara bir de açığa alınanlar ve işten el çektirilenler eklenmelidir. Bunların sayısı da on binleri buluyor ki neresinden bakılırsa bakılsın, söz konusu olan tam bir boşluktur. Şöyle de söylenebilir; devlet bir çözüme ve dağılma yaşıyor.

Dahası var. Günlük gazete sayfaları, çok özel biçimde spor salonlarında yere yatırılmış, elleri ensesinde her kademedden binlerce asker fotoğrafı ile dolu. Darbenin planlayıcısı ve yöneticisi olduğu ileri sürülerek basın üzerinden kamuoyuna takdim edilen generallerin surati amiyane deyimle, Çarşamba pazarına çevrilmiş. Tüm bunlar geçmişte devrimci güçlere dönük uygulamalardı. Şimdi, cumhuriyetin kurucu ögesi olan ve düne kadar koruyup kollayanı olarak görülen Türk Silahlı Kuvvetleri'ne uygulanıyor. Dinci-gerici AKP kurmayları ve kirli medyası "onlar asker kılığında teröristlerdir... vatan hainleridir" diyebilirler. Ne var ki bu, gözümüzün önündeki gerçeği değiştirmez. Cumhuriyetin ordusu yerlerde sürünüyor ve sermaye devleti dökülüyor, adeta yıkılmayı bekliyor.

15 Temmuz darbesi, en kısa bir anlatımla, uzun süredir yaşanmakta olan, dinsel gericiliğin iki kanadı arasındaki iktidar kavgasının gelinen yerdeki sonucudur. Tümöyle kirli çıkar, hesap ve amaçlara dayalı bu kavganın galipleri, yani dinci-gerici AKP iktidarı ve cumhur "reis"i, "ulusal cumhuriyet" in yukarıda sunulan tablosundan hareketle ve oldukça manidar bir ifade ile "Türkiye'nin yeni ve daha önceliklere hiç benzemeyecek bir kuruluş dönemine girdiğini" açıkladı.

Peki, AKP gericiliği ve cumhur "reis"i bu dediğini yapacak kudrette midirler? Başarı için gerekli iç ve dış koşullara sahipler mi? İşte bu çok tartışmalıdır. Elbette bir güçleri var. Her şeyden önce arkaalarında onları destekleyen bir sermaye grubu var. Parlamenter düzende çok şey ifade eden %50 oranında bir oy desteği

Sonuç olarak mevcut cumhuriyeti kendi değerleri, yani İslami esaslar temelinde yeniden kurmak istemekle bunu başarmak arasında bayağı bir mesafe vardır. Bu, hiç değilse bugünün koşullarında, sonucu kesin olarak bir iç savaş ve yıkım olan maceraya atılmaksızın denenecek yol değildir.

var hâlâ. Ancak güç her zaman bunlar değildir. Bir kere AKP iktidarı toplumun diğer %50'si nezdinde meşruiyetini yitirmiştir ki bu da çok şeydir. Ve dahası, Erdoğan ve ebedi şefi olduğu AKP iktidarı çoktandır bir yıpranmayı yaşıyordu, darbe ile birlikte daha çok yıprandı. Toplum nezdindeki meşruiyeti de çok daha tartışmalı hale geldi.

Daha da önemlisi, kitlesel düzeyde yaşanan tasfiyeler, düzeni de devleti de çok büyük bir zaafın içine yuvarlamıştır. Oluşan boşluk kısa süre içinde ve de öyle kolay giderilebilecek bir boşluk değil. Çok maharet, çok manevra ve bayağı bir zaman ister. Devletin, AKP'nin ve hükümetin içine, yansıtılandan da fazla bir kuşku ve güvensizlik girmiştir. Öte yandan belirsizlik had safhada. Yeni darbe beklentisi var. Dış koşulların daha aleyhte bir hal alması bir diğer dezavantajdır. Dinci-gerici iktidar, ama en çok da T. Erdoğan öteden beridir efendilerince güvenilmez bulunuyordu. Bu, şimdi daha da belirgin hale gelmiştir ve zaman zaman açık ve sert biçimde ifade de ediliyor.

Sonuç olarak mevcut cumhuriyeti

kendi değerleri, yani İslami esaslar temelinde yeniden kurmak istemekle bunu başarmak arasında bayağı bir mesafe vardır. Bu, hiç değilse bugünün koşullarında, sonucu kesin olarak bir iç savaş ve yıkım olan maceraya atılmaksızın denenecek yol değildir. Bunu en fazla Erdoğan biliyor. Biliyorlar ve bir kez daha takiyeye sığınıyorlar. O kendilerine özgü davranışla, yine en geç 2023 yılında, 1923 yılında kurulan "ulusal cumhuriyet" in çanına ot tıkama gerçek amaç ve hedeflerini gizliyorlar. "Dostlarını çoğaltma" politikasını izliyorlar. CHP'ye izdivaç teklifi, CHP ve diğer ulusalcı-kemalist takımının başını döndüren, iyiden iyiye umutlandıran, cumhuriyetin yeniden diriltilmesi için paha biçilmez bir imkan olarak sayılan, Ergenekon ve Balyoz davasında yargılanan general ve subayların itibarlarının iadesi ve darbe ile birlikte tekrar göreve çağrılmaları, işte bu politikanın gereğidir ve tam bir ikiyüzlülüktür. Dinci-gerici iktidarın, CHP'yi kendi kirli ve karanlık emellerinin payandası yapmak için başvurduğu aldatıcı manevralardır. Ki daha şimdiden düne kadar "Saray" a gitmem

diye direnen CHP başkanını Erdoğan'ın "Küllüye"sine götürecektir denli etkili olmuştur.

REFORMİST SOL YA DA CHP SOLCULUĞU

24 Temmuz Pazar günü Taksim'de gerçekleştirilen "Cumhuriyet ve Demokrasi Mitingi" vesilesiyle bir kez daha görüldü ki CHP bu yolda yalnız değil. Hiçbir itibarı kalmayan general döküntülerinin hiçbir itibarı kalmayan TSK'daki görevlerine yeniden iadeleri, en başta Merdan Yanardağ gibi sol sosyal demokratlar olmak üzere, ne kadar gizlerlerse gizlesinler ÖDP, TKP'den ayrısanlar, EMEP, Halkevleri, DİSK bürokratları ve kimi Kemalizm'le ileri derecede malul aydın takımını da heyecanlandırmıştır. Çoğunun, Türk bayrakları ve Atatürk posterlerinin ruhunu ve rengini verdiği adı geçen mitinge çağrı yapıp katılmaları buna kanıttır. Bu durumu, "Yığınların AKP'nin tuzağına düşmesini engellemek" ulvi (!) gerekçesi ile açıklamaları boşunadır. Kemal Kılıçdaroğlu'nun okuduğu Taksim

Manifestosu adlı metinden ayrı olarak yayınladıkları bildirme de gerçeği değiştirmemektedir.

Özellikle bazıları darbe sonrası eski tüfek askerlerin görevlendirilmesi ve diğer kimi gelişmeleri, ulusal cumhuriyeti bir yeniden toparlamanın, en azından kuruluşundan gelen kazanımlarını -ne kalmışsa- korumanın iyi bir imkanı olarak değerlendirmenin fırsatı sayıyorlar. Bu beyhude bir çabadır. Devletin kurucu ögesinden eser yoktur. Kuva-i Milliye ruhuna, Türk-İslam sentezi devletin resmi politikası katına çıkartılarak, ta 12 Eylül'de elveda dendi. TSK şimdi yerlerde sürünüyor. Tarihinin en onur kırıcı konumunu yaşıyor. Ulusal cumhuriyete gelince, o artık çürümüş, çeteleşmiş, ölümünü bekleyen bir cumhuriyet haline gelmiştir. Bugünkü gericilik tablosu cumhuriyetin yaşadığı evrimin geldiği yerdir. Bundan geri gidilemez. Bu tarihin akışına karşı gelmektir. Bırakalım 1920'lere dönmeyi, siz 1960'lı yıllara dahi dönemezsiniz. Bugün ne kemalist subaylar var, ne samimi kemalistler D. Avcıoğlu ve İ. Selçuk'lar var.

Hep birlikte Taksim'e koşan sağ ve solu ile reformistlerin "ulusal cumhuriyet" programı ütopyik olduğu kadar gerici bir programdır da. Bu program bağımsız bir duruşa da sahip değildir. Faşizme ve gericiliğe karşı burjuva demokrasisini savunma çizgisidir. Utangaç bir CHP solculuğudur. Bu çizgiden gerçek bir demokrasi çıkmaz. Bu çizgide mücadele ile gericilik alt edilemez. Eni sonu burjuva demokrasisine payanda olunur.

KÜRT HAREKETİ VE KUYRUKÇU SOL

Örgütlü Kürt hareketinin ve onsuz edemeyen kuyrukçu solun tablosu da vahimdir. Şöyle ki, AKP iktidarı bir de Kürt hareketinin desteğini alarak adım adım iktidara uzanmıştı. İlk dönemler Kürt sorununda muhatap ordu idi. Ancak ordu Kürt sorununda çözümden yana değildi. Tam tersine çözümün önündeki en önemli engeldi ya da engellerden biri idi. Kürt hareketi yıllarca çözümünü ondan bekledi. Ciddi ciddi ordunun içinde çözümden yana kanatlar aradı. Çelişkilerden yararlanma siyaseti izledi. Suikast sonucu öldürüldüğü ileri sürülen dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı'nı çözümden yana biri sandı. Sonuç hüsrana oldu. Her beklentiye kirli savaşla karşılık verildi.

AKP'nin bir ABD operasyonu olan ve ordu vesayetinin kaldırılması parolası ile yürütülen Ergenekon operasyonu Kürt hareketince de desteklendi. Bu kez de AKP ve şefi Erdoğan'ın Kürt sorununu çözeceğine inanıldı. Önce devletin "Kürt açılımı" ve ardından da "çözüm süreci" manevrası ile oyalandı. Ciddi ciddi dinsel gericilikten demokrasi ve Kürt sorununda çözüm beklendi. "Çözüm süreci" askıya alınmasın, masa devrilmesin diye vahim hatalar yapıldı. Türkiye'nin devrimci ve ilerici birikimine sırt dönme,

Dinciden demokrat olmaz, dinsel gericilikten de demokrasi beklenmez. Gelinek yerde tam bir gericilik abidesi haline gelen bugünkü çürümüş cumhuriyet de demokratikleştirilemez. Hiçbir aşu bunu başaramaz. Ulusal cumhuriyet programı gibi, "demokratik devlet" programı da gerici bir düştür sadece.

en hafif bir deyimle çok küçümsemenin ifadesi bu tutumun faturası ise, Türkiye cephesinde kopkoyu bir polis rejimi, Kürdistan'da ise tarihinin en kirli ve karanlık bir savaşı olmuştur. İşçi sınıfımız ve halklarımız hep birlikte hâlâ bu acıları yaşamaktadırlar.

Kürt hareketi defalarca tek taraflı ateşkesler ilan etti. Gün oldu "çözüm süreci" uğruna, gün oldu çelişkilerden yararlanma uğruna, gün oldu ateşkesi bazı kazanımlar elde etmenin fırsatına çevirme adına AKP'ye dolaylı destek anlamına gelen tutumlar aldı. Hatta ve hatta A. Öcalan'ın son kitabı olan İmralı Notları'nda da açıkça kabul ettiği üzere, AKP'yi ipten aldı, kurtardı. Her defasında hiçbir inandırıcılığı bulunmayan gerekçelere sığındı. Tümüyle bir aldatma ve aldatılma manevrası olan "çözüm süreci" sona erdirildi ama Kürt hareketi adeta aldanmaya ve aldatılmaya doymadı. Zira kendisi ile yüzleşmekten kaçındı ve hâlâ bundan kaçınıyor.

Günümüzde Kürt halkına dönük son derece acımasız bir savaşla karşı karşıyayız. AKP iktidarı daha önce Kürt hareketinin desteğini aldığı için rahattı. Şimdi tam tersi bir durum var. T. Erdoğan ve AKP gericiliği şimdi de Kürtlere dönük savaş sayesinde, Kürt halkına düşmanlığı zirveye çıkararak ayakta duruyor, toplumun %50'sinin desteğini alıyor. CHP-MHP ve tüm bir gericiliği bu sayede yanına çekiyor. Nihayetinde bugün tümünü

kendi koltuk değneği haline getirmiştir. Ne yazık ki ve ne acıdır ki bunu çok iyi bildiği halde ve buna rağmen, Kürt hareketi aynı vahim hataları yapmaya devam ediyor. Darbe vesilesiyle bu zaaf yeniden depresmiş bulunuyor. Yine çatlaklara oynuyor. Yine hiçbir karşılığının olmayacağını bile bile iyi niyet gösterileri yapıyor. Darbeye karşı demokrasiyi savunma adına dolaylı biçimde AKP'ye destek konumuna düşüyor. Yapıcı muhalefet yapma adına AKP'nin demokrasi güldürülerinin dolgu malzemesi oluyor. Bir kez daha, aldatıcı sözlere ve açıklamalara çabucak itibar ediyor.

"Darbeci generallerin hepsi de Kürdistan'daki savaşın kurmaylarıdır. Cizre, Sur, Silopi, Şırnak, Yülsekova ve Nusaybin'i yakıp yıkanlar da onlardır. Roboski'nin sorumlusu da ha keza darbecilerdir." Şimdi de bu masallara sarılmışlardır. Kürtçe deyimle, "Edi bese" demek gerekiyor. Kürt hareketi de biliyor ki Ergenekon ve Balyoz davaları sadece cemaatçilerin eseri değildi. ABD'nin ve cemaatçisi ve AKP'si ile dinci-gericiliğin ortak yapıymıydı. "Roboski katliamının emrini ben verdim" diyen, Erdoğan değil miydi? Bu suçu sonradan Genelkurmay Başkanı Necdet Özel ile paylaşmadı mı? Cizre başta olmak üzere Kürt kentlerinin yakılıp yıkılması kararı onun değil mi? "Ya baş eğerler ya da başlarını ezeriz" lafı da Erdoğan'ındır. Şimdi "asker elbisesi giymiş teröristler ya da vatan hainleri"

olarak sunulan Cizre katillerini kahraman ilan eden o değil miydi? "Ne Kürdü, ne müzakeresi, ne masası, ne muhatabı" diyen de yine Erdoğan ve AKP iktidarının kurmaylarıydı. Hala dillerinde aynı slogan var. Darbeye karşı demokrasi nöbeti yalanı ile toplanılan meydanlarda her gece "tekbir, Allah..." nidaları eşliğinde, yine, "tek millet, tek devlet, tek bayrak" diye haykırıyorlar.

Kıssadan hisse, dinciden demokrat olmaz, dinsel gericilikten de demokrasi beklenmez. Gelinek yerde tam bir gericilik abidesi haline gelen bugünkü çürümüş cumhuriyet de demokratikleştirilemez. Hiçbir aşu bunu başaramaz. Ulusal cumhuriyet programı gibi, "demokratik devlet" programı da gerici bir düştür sadece. Hiç kimsenin ömrü bugünkü ulusal cumhuriyetin demokratikleşmesine yetmeyecektir. Ne "ulusal cumhuriyet" ve ne de "demokratik devlet" ütopyik ve gerici projeleri... Gerçek alternatif, özgür-eşit ve sosyalist cumhuriyetler birliğidir. Verili düzeni ve devleti aşan tek program bu programdır. Bu ise devrim demektir. Gerçek, tam ve kalıcı demokrasi için tek seçenek sosyalist devrimdir.

Ne darbe ne dinci-gerici AKP iktidarı... Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde; günün şiarı budur. Komünistler yılmadan yorulmadan, ilkelerden en küçük bir taviz vermeden, bu şiarı hayatîyet kazandırmak için çalışıp mücadele edecekler.

Darbe-demokrasi şarlatanlığına işçilerin yanıtı

K. Ali

15 Temmuz darbe girişiminin bastırılmasını tekelci burjuvazi ve onun partileri 'demokrasi'nin zaferi olarak kutsadılar. Darbe girişimine karşı ortak tutum alarak, gerici-faşist partilerin etki alanında olan emekçileri tek yanlı propagandayla sersemleterek, militarist devlet aygıtına yamamaya çalıştılar. Emekçiler için günlük yaşamı cehenneme çeviren kapitalist sisteme karşı işçi sınıfı, gençlik ve kent yoksullarında biriken öfkeyi gericiğin labirentlerinde boğmanın aracına dönüştürdüler.

Sermaye devletinin militarist dehlizlerinde boy vererek büyüyen darbecilik geleneğini, son olarak da 15 Temmuz darbe girişiminin asıl amacının kapitalist sistemde sermayenin devlet erkine sahip olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin sömürülmesinden elde edilen maddi zenginliklerin yağmalanmasında paylarını arttırmak olduğu gerçeğini gizlemeye çalıştılar.

Kapitalist sistemde emekçiler için olmayan bir şeyin, 'demokrasinin' tehlikede olduğu yaygarasını koro halinde kopardılar. 'Ne istediler de vermedik' diyenlerle verilenlerle yetinmeyip, iktidar olmanın sağladığı nimetlerin bütünü isteyenler arasındaki kanlı hesaplaşma 'milli' bir dava olarak sunuldu. 'Demokrasi nöbetleri', 'Cumhuriyet ve demokrasi' mitingleri peş peşe geldi.

DEMOKRASİ-DİKTATÖRLÜK İKİLEMİ

Sınıflı toplumların ürünü olan devlet, sınıflı toplumlarda üretici güçlerin (kölelik düzeninde kölelerin, feodal toplumda toprağın, büyük ve küçükbaş hayvanlar vs.nin, kapitalist toplumda toprak, makina, fabrika, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin, maden ve akarsuların...) mülkiyet hakkını elinde tutan sınıfın baskı ve tahakküm aracı olmuştur. Toplumun maddi zenginliklerini elinde tutan egemen sınıflar, devleti, dolayısıyla da yasal silahlı güçleri, yargı, eğitim gibi aygıtların tekelini de ellerinde tutarlar. Bu ayrıcalıklarına dayanarak, çalışan-üreten emekçilerin açlık ve sefaleti pahasına kendi saltanatlarını sürdürürler. Egemen sömürücü sınıflar ekonomi ve cebire dayalı sınırsız şiddet ve terörlere yasal kılıf kazandırır. Emekçi sınıfların içerisinde buldukları sefil durumlarını değiştirmek için ortaya koyduğu her direnişi bozgunculuk olarak damgalayıp, devletin sınırsız şiddetinin hedefi yaparlar.

İki yönlü işleyen devlet çarkının diktatörlüğünün hedefi emekçiler olurken, en geniş demokrasinin nimetlerinden

Aynı ideolojik paydada buluşan, düne kadar kol kola olan, verilenle yetinmeyip iktidar olmanın nimetlerine tek başına sahip olmak isteyen güçlerin kanlı iç çatışmalarında emekçilerin taraf olması için hiçbir haklı gerekçe yoktur. Onlar genel olarak sömürücü sınıflar, özel olarak da yandaşları adına toplumsal zenginliklerin yağmalanması demokrasisini genişletmeyi amaçlıyorlar.

ise egemen sınıfın üyeleri yararlanmıştı. Devletin temel kurumları (ordu, polis, yargı, zindanlar, eğitim...) egemen sınıfın ayrıcalıklarını korumanın bir aracı olmuştur.

Köle sahipliğine dayalı kölelik sistemlerinde efendilerin köleler üzerindeki tasarruf hakkı sınırsızdır, satmak da dahil her türlü kullanım onların yasal hakkıdır. Feodal sistemlerde veya Asyatik üretim tarzlarında devlet derebeylerinin hükümlerinin aracısıdır. Krallar veya sultanlar topraksoyluları adına 'adalet' ve düzeni sağlarlar. Topraklarını genişletme gibi, köylü ayaklanmalarının kanla bastırılması da sultanların, krallık devletlerinin asli görevleri olmuştur. Kapitalist sistemde burjuva devletlerin görevi de kapitalist üretim araçlarının mülkiyet tekelini elinde tutan burjuvazinin mülkiyet ayrıcalıklarını korumaktır. Düşük ücret, güvencesiz ve esnek çalıştırma, işsizlik fonunun kapitalistlere peşkeş çekilmesi, tazminat hakkının gaspı, taşeron sistemi, mezarda emeklilik, işsizlik, sendikalaştırma ve grevlerin yasaklanıp zorla bastırılmasında, lokavtların uygulanmasında devletin militarist ve polis güçleri gibi mahkemeleri de sermayenin çıkar-

larını korumanın araçları oldular. Soma işçi katliamında devam eden yargı terörü; 'ulusal' olduğunu iddia eden burjuva devletin Tekel işçilerinin direnişine karşı, Philip Morris tekelinin, Greif işçilerinin direnişine karşı ABD tekelinin yanında yer alması; Metal Fırtnası'nda da emperyalist otomotiv tekelinin ve onların yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak için ortaya koyduğu saldırganlık, burjuva devlet hakkında yeterince aydınlatıcı olmuştur.

Burjuva devlet sermaye sınıfı için sınırsız sömürü ve daha çok kazanma demokrasisi demektir. Sermayenin bu azgın saldırısına karşı hayatta kalma mücadelesi veren işçilere karşı ise şiddet ve diktatörlük demektir. Kürt halkı basit ulusal hakları için verdiği mücadelede devletin sınırsız diktatörlüğü ve şiddetiyle karşılaşmıştır.

Aynı ideolojik paydada buluşan, düne kadar kol kola olan, verilenle yetinmeyip iktidar olmanın nimetlerine tek başına sahip olmak isteyen güçlerin kanlı iç çatışmalarında emekçilerin taraf olması için hiçbir haklı gerekçe yoktur. Onlar genel olarak sömürücü sınıflar, özel olarak da yandaşları adına toplumsal zen-

ginliklerin yağmalanması demokrasisini genişletmeyi amaçlıyorlar. Toplumsal zenginliklerin kaynağı doğa ve emektir. Bu "it dalaşından" demokratik hakların kırıntısı bile çıkmazken, buna karşın doğanın ve emeğin sınırsızca tahrip edilerek sömürüsünün sürdürülebilmesi için emekçilerin payına düşen, kanlı bir diktatörlüğün takviye edilmesinden başka bir şey değildir.

SOSYAL REFORMİZMİN GELDİĞİ YER: CHP ÜZERİNDEN AKP İLE BULUŞMA

"it dalaşının" azgınca sürdüğü, medyanın tek taraflı olarak yalan haber ve propaganda dozajını arttırdığı, güçlü bir devrimci işçi hareketinin olmadığı koşullarda reformist solun payına, burjuva düzen partilerinin arkasında güz yaprağı gibi savrulmak düşüyor. 'Cumhuriyet ve laiklik' sakızını çiğneyen burjuva devletin kurucu partisini 'demokrasi ve laiklik' çığıllarıyla yankılıyorlar. DİSK, KESK, TTB, TMMOB, Halkevleri, EMEP, EHP, İDP, Kaldıraç, BHH, TÖPG, KOS, İKS... diye uzanan, bağımsız devrimci bir işçi hareketi yaratma takatini kendilerinde bulamayanlar, sürüp giden "it dalaşın-

da” şimdilik galip çıkan AKP ile Taksim’de CHP üzerinden buluşarak, büyük koalisyonun eşsiz ve bir o kadar da yüz kızartıcı utanç tablosunun figüranları oldular. Saf, sınıflar üstü, diktatörlükten azade demokrasi olabileceği liberal-burjuva yalanına ortak oldular.

SINIFA KARŞI SINIF, KAPİTALİZME KARŞI SOSYALİZM!

Yalan ve riyakarlığın tavan yaptığı bir zamanda metal işçilerinin yayınladığı deklarasyon bu yalancılar sürüsüne iyi bir cevap olmuştur. Umutların yıkıldığı, “yaşlı başlı” eski devrimcilerin sığınak olarak devlet partisinin kanatları altına sığınmayı seçtikleri bir zamanda devrim ve sosyalizm iddiasını her şeye rağmen yitirmeyen samimi genç devrimcilere olanca sıcaklığıyla işçi-emekçi kucağını açarak, nasırlı ellerini uzattılar. Bu elle kenetlenen devrimciler yenilmez olacaktır.

Söz metal işçilerinin:

“Demokratik bir ortamda insanca yaşamak için talep ediyoruz!

Darbe girişiminin bastırılmasının ardından ‘demokrasi bayramı’ ilan edildi. İşçilerin yaşamını olumlu anlamda etkileyecek gerçek bir demokrasinin, insanca, mutlu ve özgür yaşayabileceğimiz bir ortamın ancak bir dizi demokratik ve sosyal reformun yapılmasına bağlı olduğuna inanıyoruz. Çünkü pek çok yasal, idari ve fiili uygulama sebebiyle eziliyoruz, sömürülüyor ve horlanıyoruz. Bu hayat bize zindan ediyor.

Hem bugüne kadar uygulanmakta olan ekonomik, sosyal ve siyasal politikalar, hem de OHAL uygulamaları bunun aksini gösteriyor. Hükümetin programında olan kıdem, bireysel emeklilik gibi yasalar da cabası.

İşte bunun için mevcut durumda bir dizi fabrikadan işçiler olarak aşağıda sıraladığımız taleplerimize uygun yasal ve idari düzenlemelerin yapılmasını talep ediyoruz.

Bütün işçi arkadaşlarımızı da bu talepleri sahiplenmeye, bu talepler için mücadele etmeye davet ediyoruz. Çünkü biz mücadele etmeden kimse bize bu hakları vermeyecek.

Renault, Ford, Tofaş, Bosch, Delphi, Valeo, Arçelik daha birçok fabrikadan işçiler”

Taleplerini sıralayan metal işçileri, çözümlü düzen partilerinin kanatları altına sığınarak ‘demokrasi-laiklik’ aldatmacasına teslim olmak yerine sınıfsal taleplerini ortaya koyarak, bu taleplerin başarısı için sınıf kardeşlerini mücadele etmeye çağırıyorlar. Karanlık ortamın yırtılmasında tutulması gereken yolu, yürünecek hattı gösteriyorlar. *“Bütün işçi arkadaşlarımızı da bu talepleri sahiplenmeye, bu talepler için mücadele etmeye davet ediyoruz. Çünkü biz mücadele etmeden kimse bize bu hakları vermeyecek”*tir diyorlar...

Renault, Ford, Tofaş, Bosch, Delphi, Valeo, Arçelik daha birçok fabrikadan işçiler:

Demokratik bir ortamda insanca yaşamak için talep ediyoruz!

Darbe girişiminin bastırılmasının ardından “demokrasi bayramı” ilan edildi. İşçilerin yaşamını olumlu anlamda etkileyecek gerçek bir demokrasinin, insanca, mutlu ve özgür yaşayabileceğimiz bir ortamın ancak bir dizi demokratik ve sosyal reformun yapılmasına bağlı olduğuna inanıyoruz. Çünkü pek çok yasal, idari ve fiili uygulama sebebiyle eziliyoruz, sömürülüyor ve horlanıyoruz. Bu hayat bize zindan ediyor.

Hem bugüne kadar uygulanmakta olan ekonomik, sosyal ve siyasal politikalar, hem de OHAL uygulamaları bunun aksini gösteriyor. Hükümetin programında olan kıdem, bireysel emeklilik gibi yasalar da cabası.

İşte bunun için mevcut durumda bir dizi fabrikadan işçiler olarak aşağıda sıraladığımız taleplerimize uygun yasal ve idari düzenlemelerin yapılmasını talep ediyoruz.

Bütün işçi arkadaşlarımızı da bu talepleri sahiplenmeye, bu talepler için mücadele etmeye davet ediyoruz. Çünkü biz mücadele etmeden kimse bize bu hakları vermeyecek.

• Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü sağlansın.

• Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Grev yasaklarına son verilsin. Lokavt yasaklansın.

• Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi istiyoruz.

• Sermayeye keyfi işten atma hakkı tanıyan iş yasasının 25/2 maddesi kaldırılmalı.

• İşçi temsilcilerinin çoğunlukta olacağı disiplin kurullarının kararı dışında işten atmalar yasaklansın.

• İşçilerin sendikalarını seçme hakkının önündeki tüm engeller kaldırılmalı. Referandum hakkı istiyoruz.

• İşverenlerin yan örgütü olarak çalışan ve işçi düşmanı birer rant şebekesine dönmüş sendika görünümüne kurullar kapatılmalı. İşçi parasıyla elde edilmiş haksız servetlerine el konulsun, aidat ödeyen işçilere dağıtılsın.

• 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası. Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü.

• Kesintisiz iki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin.

• İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret.

• İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sihi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği kurumu oluşturulsun.

• Esnek üretim, prim, parça başı, çağrı üzerine çalışma, kiralık işçilik gibi çalışma sistemleri ile taşeronlaştırma yasaklansın.

• Fabrika ve işyerlerinde işçi denetimi istiyoruz.

• Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut imkanı sağlansın.

• Herkese parasız sağlık hizmeti.

• Her düzeyde parasız eğitim. Bilimsel, demokratik ve laik eğitim. Özerk-demokratik üniversite.

• Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödensin. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.

• Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım.

• Her türlü dolaylı vergi kaldırılmalı. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.

• Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği sağlansın.

• Din ve devlet işleri tam olarak ayrılmalı. Tam bir inanç ve vicdan özgürlüğü istiyoruz.

• Birlikte kardeşçe yaşayacağımız koşullar oluşturulsun. Türkiye ve bölge halkları arasındaki savaş ve iç çatışmalara mahal verecek politikalara son verilsin.

• Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaya son verilsin.

• Çevre tahribatına son verilsin. Doğal, tarihi ve kültürel çevre korunsun.

• Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin.

“İşçi sınıfı olarak bizlere bu koşulları dayatan sisteme karşı savaşmalıyız!”

Trakya’da çeşitli fabrikalarda çalışan işçilerle darbe süreci üzerine konuştuk.

- Yaşanan darbe girişimi ve 3 aylık OHAL hakkında ne düşünüyorsunuz?

Pilsan işçisi Kader: Aslında olağandışı bir değişiklik olmadı çalışma yaşamımızda. Son yıllarda giderek ağırlaşan sömürü koşullarını daha da ağırlaştırmanın zemini hazırlanmış oldu darbeye. Kıdem tazminatımızın gaspı, bireysel emeklilik yasası gibi kölelik yasaları gündemdedi. OHAL kararları ile sermaye devleti bu kölelik yasalarına karşı direnecek işçi ve emekçileri de daha en başından hedef almış oldu. Geçtiğimiz yıllarda bir çok direniş yaşadık işçi sınıfı olarak. Geçen yıllarda on binden fazla metal işçisinin grevinin “milli güvenlik” gerekçesiyle yasaklandığını hatırlarsınız. Ancak hemen ardından bu yasağı tanımayan ve aşan bir metal fırtınası süreci yaşadık. Şimdi OHAL kararlarının daha ilk gününden bizi nasıl hedef aldığını Avcılar Belediyesi’nde direnen işçilerin direniş çadırlarının kaldırılmasından da görmüş olduk. Örnekler giderek artacaktır. Sözün kısası biz darbeden önce de uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, kötü çalışma koşulları altında çalışıyorduk darbeden sonra da çalışmaya devam ediyoruz. Gidişat gösteriyor ki çıkarılan yasalarla birlikte daha da ağır çalışma koşullarına mahkum edileceğiz, mücadeleyle kazandığımız grev hakkı dahi hiçe sayılacak.

Colin’s işçisi Selma: Darbeyi kim tezgâhladı, senaryo muydu gerçek miydi gibi manipülatif tartışmalardan çıkarıp bunun sonuçlarını tartışmak gerekir diye düşünüyorum. Zaten işçi sınıfına karşı kiralık işçi büroları, zorunlu bireysel emeklilik, kıdem tazminatının fona devredilmesi gibi saldırı yasaları gündemdedi. Yaşanan darbe girişimiyle birlikte bu saldırıları daha rahat hayata geçirebilecekler. Zaten ilan edilen OHAL ile birlikte bunun adımlarını da atmaya başladılar. Avcılar Belediyesi işçilerinin direniş çadırlarının OHAL gerekçesiyle kaldırılması bunun en somut örneği oldu.

Ayrıca darbe yanlısı-darbe karşıtı gibi taraflaşmalar yaratarak işçi sınıfına yönelik saldırılarını arttırarak devam ettirecekler ve yarattıkları bu yapay ayrımlarla asil çelişkiyi gizlemeye çalışacaklar.

B/S/H işçisi Fuat: Ülkede aslında olağanüstü bir durum yaşanmıyor. Sadece yıllardır devlet içinde yaşanan güç savaşları yeni boyut kazanmış durumda. Bu kör bir it dalaşı. Bizi ne darbeciler ne de bu karşı temizlik hamlesi OHAL kurtarır.

Sonuçta bu yaşananların tüm faturaları yine biz işçilere kesilecek. Sosyal yıkım saldırıları, temel demokratik hakların ortadan kaldırılması, söz ve yayın haklarının ihlali vb... Yani bizleri faşizm koşullarına mahkûm etmek isteyeceklerdir.

Has Group işçisi Hüseyin: Darbe denince işçi haklarının elden gitmesi aklıma gelir hep. Şimdi çıkar şebekeleri birbirine girmiş ve tepişiyorlar. Bizler de çimenler olarak eziliyoruz. Bence son zamanlarda yaşananlar tam anlamıyla bu. Ne oldu şimdi? Kahrolası darbe püskürtüldü de demokrasi mi kazandı? Demokrasi kazandı diyenlere soruyorum bu ülkede demokrasi var mıydı da kazansın? El insaf diyesim geliyor. İşçi köle oldu, hiçbir hak kalmadı elimizde. Son olarak kıdem tazminatımız da gidecek elimizden. Bu bile içinde olduğumuz akıl tutulmasını gösteriyor. Kıdem tazminatını kaldırmak isteyenlerden, bu zamana kadar bize kölelikten başka bir şey vermeyen hükümetten işçi lehine bir şey çıkarmasını beklemek tam bir ahmaklık bence.

- Darbe sürecinin fabrikanızdaki yansımaları nasıldı, genel olarak eğilim nedir?

Pilsan işçisi Kader: Darbenin ertesi günü fabrikaya gittiğimde hemen hemen tüm işçi arkadaşlar darbe üzerine konuşuyordu. Genel olarak işçiler televizyonlarda gösterilen senaryoları tartışıyorlardı. Ana akım medyada lanse edilen “ya darbeden yanasın ya da değilsin” ikilemi işçiler arasında da belirgin olarak fark ediliyordu. Demokrasi aldatmacasıyla biz işçilerin bilinçleri bulandırılıyor. Darbenin arkasında yatan gerçek, iki Amerikancı gücün iktidar kavgasıydı. Ancak işçiler bunu değil daha çok darbe senaryolarını tartışıyorlardı. O gün bizim hayatımızda değişen bir şey olmadı. Biz ondan önceki gün de 10 saat çalıştık o gün de. Bunun da fark edildiğini düşünüyorum. Hatta OHAL uygulamaları ile çalışma saatlerinin artıp atmayacağını, maaşların bir kısmına el konulabileceğini tartışan arkadaşlar da vardı. Bunun kendisi şüphesiz bu konuda daha önce tecrübemizin olmasından kaynaklanıyor. Son günlerde Erdoğan’ın ekonomik duruma dair yaptığı açıklamalar, bizden “fedakarlık” adı altında bütün bunların faturasını ödememizi isteyeceklerini aklımıza getiriyor.

Colin’s işçisi Selma: İnsanlarda bir şaşkınlık hali hakim. Burjuva medya üzerinden yapılan algı operasyonu ile işçi ve emekçiler sersemletilmeye çalışılıyor. Birçok işçi darbe girişimi ve ardından ilan

edilen OHAL ile yaşamlarında ne gibi değişiklikler olacağını düşünüyorlar. İlan edilen OHAL ile darbeyi aratmayan bir gericilik dalgasının bizi beklediği aşikâr. Erdoğan’ın bahsettiği “tasarruf”un aslında yaşanan krizin faturasının emekçilere ödetileceğinin ilanı olduğunun da farkındalar.

B/S/H işçisi Fuat: İlk günlerde insanlar yaşananlara karşı bir taraf durumundaydı. İşyerinde bir aydır maaş yatmıyordu ama kimse bunu konuşmuyorken yaşanan olayları hararetle savunuyordu. Bu koşullar patronun işine yaradı işler karışık diye düşünen işçiler işine dört elle sarılıp korku içinde çalışmaya devam etti.

Has Group işçisi Hüseyin: Bizim fabrikada işçi arkadaşlarımız ne yazık ki hâlâ herşeyin kendiliğinden daha iyi olacağını düşünüyor. Sanki tazminat hakkımız alınmayacak, grevler yasaklanmayacak vs. Bir kısım işçi arkadaşım sorunun baş mimarını AKP olarak görüyor.

- Bu yaşananlara karşı işçilerin tutumu ne olmalı?

Petro-kimya işçisi Kader: Bizler günde 10-12 saat çalışıyoruz. Darbe ya da darbeden farkı kalmayan OHAL uygulamaları aslında bizleri hedef alıyor. Emperyalistlerin kirli hesapları bizlerin gündemine onun aracı olan tüm devlet teşkilatı ve onların tartışmaları ile giriyor. (AKP hükümeti, cemaatler, düzen partileri, ordu) Egemenlerin “demokrasi” tartışmasını son günlerde çokça dinledik. Bu tartışmada ben geleceğime dair bir şey görmüyorum. Sözde demokrasi için yapılmaya çalışılan darbe, demokrasi için engellenmiş ve sonra demokrasi için OHAL kararları alınmış. Bunların tek tek hedef aldığı şey aslında yine bizleriz. Bizleri daha fazla sömürebilmenin, insanları daha fazla katledebilmenin, yoksulluğun, sömürünün, savaşların tartışması aslında bu tartışma. Pastadan kim daha fazla pay alacak bunun kavgası veriliyor. Onlar kim sömürecek tartışması yürütürsünler, bizler hep sömürülecek olanlarız bu sistem içinde. Ben bir işçi olarak bu kölelik koşullarına, ağır sömürüye, açlığa ve yoksulluğa, kirli savaşlarla halkların katledilmesine karşıyım. Bence bizler bunun kavgasını vermeliyiz. Bunun için işçi sınıfı olarak bizlere bu koşulları dayatan sisteme karşı savaşmalıyız. Bu kapitalist sistem yıkılıp yerine bir işçi-emekçi iktidarı kurmadan bizim için savaş bitmeyecek. Gerçek demokrasinin, gerçek barışın bu savaşın zaferi ile kazanılabileceğini düşünüyorum. Bunun için “esirler

dünyasından” uyanmanın vaktidir. Artık sonuncu kavgaya hazırlanmalıyız, işçi ve emekçiler olarak sırtımızdan yükselen bu dünyada kendi iktidarımızı kurmalıyız. Bu da işçi sınıfı olarak omuz omuza gerçekleştireceğimiz grevlerden, direnişlerden ve barikatlardan geçiyor. Dünyada ve Türkiye’de olup bitenlere bakınca Rosa Luxemburg’un “Ya barbarlık ya sosyalizm” sözü aklıma geliyor.

Colin’s işçisi Selma: Sonuçta yaşanan kavganın bizim kavgamız olmadığını bilmek gerekir. Darbe girişimi oldu, sabaha engellendi, demokrasi kazandı naraları atıldı, sokaklarda kafa kesen gericiler demokrasi kahramanı ilan edildi, fakat bizim yaşamımızda lehimize değişen hiçbir şey olmadı. Tersine biz işçi sınıfını daha kapsamlı saldırılar bekliyor. Bu yüzden darbe yanlısı-karşıtı gibi yapay ayrımlara kapılmamalıyız. Zira darbe girişiminde bulunanlar da, engelleyenler de aslında aynı sınıfın hizmetindedir. Aynı sınıfın çıkarlarını temsil ediyorlar. Bu kavga onların pastadan büyük dilimi alma kavgası. Filler tepişirken ezilen olmamak için meseleye düzenin yaratmaya çalıştığı suni ayrımlar üzerinden değil de sınıf kimliğimiz üzerinden bakmalıyız. Çünkü “kendi davası için dövüşmeyen dövüşecek düşmanın davası için.”

B/S/H işçisi Fuat: En başta dediğim gibi biz bu it dalaşının bir tarafı değiliz, olmamalıyız. Bu toplumsal gericiliği ve faşizmi ancak biz işçilerin onurlu ve haklı mücadelesi dağıtabilir. Bizlerin yapması gereken bizlerin sırtından geçinen ve birbirlerini boğazlayan bu patronlar sınıfına karşı mücadeleyi büyütmezdür. Bizlerin kurtuluşu ne darbededir ne OHAL’de, bizleri kurtaracak olan sosyalizmdir. Tüm halkların ve emekçilerin kurtuluşu sosyalizmedir.

Has Group işçisi Hüseyin: Buradan işçi arkadaşlarıma sesleniyorum. Bu gözükleri çıkarmazsanız işimiz yaş. Kendinize gelin lütfen. Bizim yaşamımızda ne değişti. Vallaha sömürü devam ediyor. Hem de artarak devam ediyor. OHAL sürecinde alınacak ekonomik tedbirler üzerinden söylenenler bile yeni hak gasplarının kapıda olduğunu gösteriyor. Fabrikada çalışan işçi arkadaşlarımız ne yazık ki demokrasiyi sahipleniyoruz diye meydanlardalar. Bizler kendi gerçek ve ortak sorunlarımız çerçevesinde bir araya gelip mücadele etmediğimiz sürece bizi daha karanlık günler bekliyor.

15 Temmuz'un ardından ekonomi sıkıştı, patronlar kolları sıvadı

Sermaye hükümetinin çizdiği pembe tabloların aksine, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından sermaye piyasalarında ciddi çalkantılar yaşandı. "Dünyanın en büyük 18. ekonomisi" olmakla övünülen, ithalata bağımlı, borsası "sıcak para" girişine bağımlı Türkiye ekonomisinde işler iyi gitmiyor.

Darbe girişimini izleyen bir hafta içinde borsada işlem gören şirketlerin piyasa değeri 78 milyar lira erirken, en büyük 20 şirketteki düşüş yaklaşık 50 milyar lira oldu. Bunun yanında, uluslararası derecelendirme kuruluşları Türkiye'nin kredi notunu düşürdü. Döviz tarihi en yüksek zirvesini yaptı.

SERMAYE ULUSLARARASI ALANDA SIKIŞTI

Darbe girişiminin ardından özellikle yabancı sermayenin Türkiye ekonomisine ilişkin "tedirginliği" arttı. Buna bağlı olarak da Türkiye'ye yatırımları durdu ya da doğrudan iptal edildi.

Taahhüt Araçları Yan Sanayicileri Derneği (TAYSAD) Başkanı Alper Kanca'nın basın verdiği bilgilere göre, alanda şimdiye

dek 150 milyon dolarlık yatırım durdu. Yabancı şirketler, Türkiye'deki şirketlerle yaptıkları anlaşmaları durdurdu ve beklemeye aldı.

Ortaya çıkan bu tutumun ihracatta büyük etkiler ve riskler yarattığı belirtildi. Zira siparişlerin kayması, yerli sermayenin büyük bir açmazla karşı karşıya kalması söz konusu.

YERLİ BARONLAR KOLLARI SIVADI

Ekonomi alanında yaşanan sorunları "aşmak" için yerli sermayenin baronları kolları sıvadı. Özellikle uluslararası piyasada imaj tazelemeye çalışan Türkiye burjuvazisi, çeşitli kollardan hamlelerine başladı.

Darbe girişiminin ardından yabancı sermayeyi "rahatlatmak" için TAYSAD üyesi patronların yurtdışındaki müşteri-

leriyle bizzat iletişime geçtiği, "tedirginliği" ortadan kaldırmak için müşteri ziyaretlerine başladığı öğrenildi.

Türkiye burjuvazisinin koçbaşı TÜSİAD ise yabancı basına verdiği ilanlarla "Türkiye'nin demokrasiye bağlılığını ve ekonomisinin güçlü olduğunu" anlatmaya başladı. Bir algı operasyonunun parçası olarak verilen ilanlar 24 Temmuz'da Fransız Le Monde ve İngiliz Financial Times'ta yayınlanırken, 25 Temmuz günü Amerikan Washington Post ve Alman The Frankfurter Allgemeine Zeitung sayfalarında yer aldı.

FIRSATA ÇEVİRMEME ÇALIŞIYORLAR

Öte yandan, yerli sermaye ekonomideki bu kötü gidişatı fırsata çevirmenin yollarını arıyor. Hükümetin gündeminde olan sosyal yıkım saldırılarının OHAL ile bir an önce uygulamaya geçirilmesi isteğinin yanı sıra, "20 yaşını doldurmuş araçların trafikten men edilmesi ve pazara sürülen yeni araçların satışının teşvik edilmesi" gibi "önlemlerle" de kendilerine çıkacak faturayı emekçilere mal etmeye çalışıyorlar.

AVON'da direniş çadırı kaldırıldı; mücadele sürecek!

yeni sözleşmeleri 95 işçi bütün baskılara rağmen imzalamadı.

2- Lavabo ve tuvaletlerin hijyenik olmaması işçilerin en büyük şikayetlerinden biriydi ve ısrarla böyle bir sorun olmadığını belirten AVON taleplerimizi duyduktan sonra aniden bütün tuvaletleri tadilatla yeniledi.

3- Yemekhaneye mutfaktan sirayet eden kötü kokuların giderilmesi işçilerin bir diğer talebiydi ve 10 günlük tadilatla yemekhanenin pis kokuları giderildi.

4- 2016 yılı Ocak ayında gerçekleştirilen asgari ücret zammından sonra işçilere

verilen performans dayalı promosyonlar kaldırılmıştı ancak sendikalaşma faaliyetlerinin ardından geri getirildi.

5- Ayakta çalışan işçiler için işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarına uygun olmayan zemine (toz problemi, ayakta çalışan işçiler için yorgunluk azaltıcı malzeme kullanılmaması vs.) halı döşendi.

6- İş yerinde hastalanan işçiler kendi olanaklarıyla hastaneye gitmek zorunda bırakılıyordu ancak ilk defa geçen hafta hastalanan kadın işçi işyeri aracılığıyla hastaneye götürüldü. Örgütlenen işçiler artık AVON için değerli.

Kozmetik firması AVON'da Depo, Antrepo, Gemi Yapımı, Deniz Taşımacılığı Sendikası'na (DGD-Sen) üye oldukları için işten atılan işçiler, işe geri alınmaları, taşeron çalışmanın kaldırılması ve sendikaların tanınması için kurdukları direniş çadırını kaldırdılar. 64 gün boyunca AVON'un Gebze deposu önünde direniş çadırı açan ve diğer AVON işçilerini örgütlenmeye çağırarak direnişçi işçiler, 25 Temmuz'da yaptıkları açıklamayla direniş çadırının artık açılmayacağını, ancak mücadelenin devam edeceğini belirttiler.

AVON yönetiminin sendikayı kabul etmediğini belirten işçiler, çadır direnişinin sonlanmasına karşın içeride örgütlenme faaliyetinin süreceğini ve direnişin sokaklara taşınacağını vurguladılar. İçerideki işçilere seslenen direnişçi işçi Eylem Görgü, "Sendikalı olsunlar, sendika haklarının güvencesidir. Bugün biz nasıl atıldıysak onlar da atılabilir. İşçilerin örgütlenmesi gerekir" diye konuştu.

Direnışçi işçiler, direnişin şimdiden bir dizi kazanım yarattığını ifade ettiler. DGD-Sen'in sosyal medya hesabından yapılan açıklamalarda da direnişin kazanımları şöyle sıralandı:

1- 28 Aralık 2015'te taşeron firmanın değişmesi sebebiyle işçilere dayatılan ve içerisinde farklı yerlerde çalıştırılma, tecrübeli personele 2 ay deneme süresi getirilmesi gibi maddeler barındıran

7- AVON tarihinde bir ilk olarak işçilere ramazan bayramı öncesi kumanya dağıttı.

8- Bağımsız bir denetim firması tarafından denetlenmeden önce AVON ve KLÜH yetkilileri, işçilere sorunların zamanla çözüleceğini söyleyerek olumsuz konuşmanın diye ricada bulundu.

9- AVON tarihinde yeni bir ilke imza attı. İşçilerle işveren temsilcileri toplantılar yaptı.

10- AVON ve KLÜH yetkilileri işçilerle yaptığı toplantılarda 12 talebimizi yerine getireceğini söyledi. İşçilerden 3 ay zaman istedi.

11- AVON ve KLÜH yetkilileri, işçilere 300-400 TL zam yapılacağı sözünü verdi.

12- İşyerinde direnişle beraber mobbing, taciz, kötü muamele, baskı ortadan kalktı.

13- Yurtdışı ve yurtiçinde yürüttüğümüz kampanyalar sayesinde AVON'un marka imajı sarsıldı ve ciddi bir kamuoyu oluştu.

14- Sendikamız başta taşeron işçi çalıştırmadan kaynaklanan sorunların ve hukuksuzlukların tespiti için gerekli kurumlara şikâyetle bulundu ve müfettişler tarafından AVON teftiş edildi.

15- İşten atılan işçilerin işe iadesi ve tazminatlarını almak için hukuk süreci başladı ve yakında AVON hukuk önünde hesap verecek.

7 Haziran seçimle

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Nisan 2015 tarihli 296. sayısında yayınlanan başyazıyı, düzen siyasetinde yaşanan güncel gelişmelerin arkaplanına ayna tuttuğu için okurlarımıza sunuyoruz.

SERMAYE DÜZENİNİN HESAPLARI VE SEÇİMLER

Türkiye yeni bir genel seçim sürecindedir. 7 Haziran seçimleri düzen siyasetine egemen bugünkü kararsız dengenin nasıl ve ne yönde değişeceğine açıklık getirecektir.

Birçok kimse bu seçimin Türkiye'nin kaderi bakımından taşıdığı özel önemden söz ediyor ve bunu da ne edip edip AKP'nin önünün kesilmesi hedefine bağlıyor. Devrimci ya da sosyalist olmak iddiasındaki solun ezici çoğunluğuna egemen oportünist seçim politikaları da esasen bu aynı kaygıya ve hedefe dayanıyor. Bunun gerisinde AKP'yi hala da yükselen, gücünü ve canlılığını koruyan, düzenin dış ve iç egemenleri tarafından herşeye rağmen tercih edilen ve dolayısıyla desteklenen bir parti olarak görmek yanlışlığı var. Oysa karşı karşıya olduğumuz çürüyüp kokuşmuş, moral üstünlüğünü çoktan yitirmiş, toplumsal-siyasal meşruiyeti fazlasıyla tartışmalı, çünkü baş destekçileri için bile gelinen yerde soruna dönüşmüş, bütün bunların bir sonucu olarak kendi içinden de çatlama potansiyeli alabildiğine yüksek bir AKP gerçeğidir.

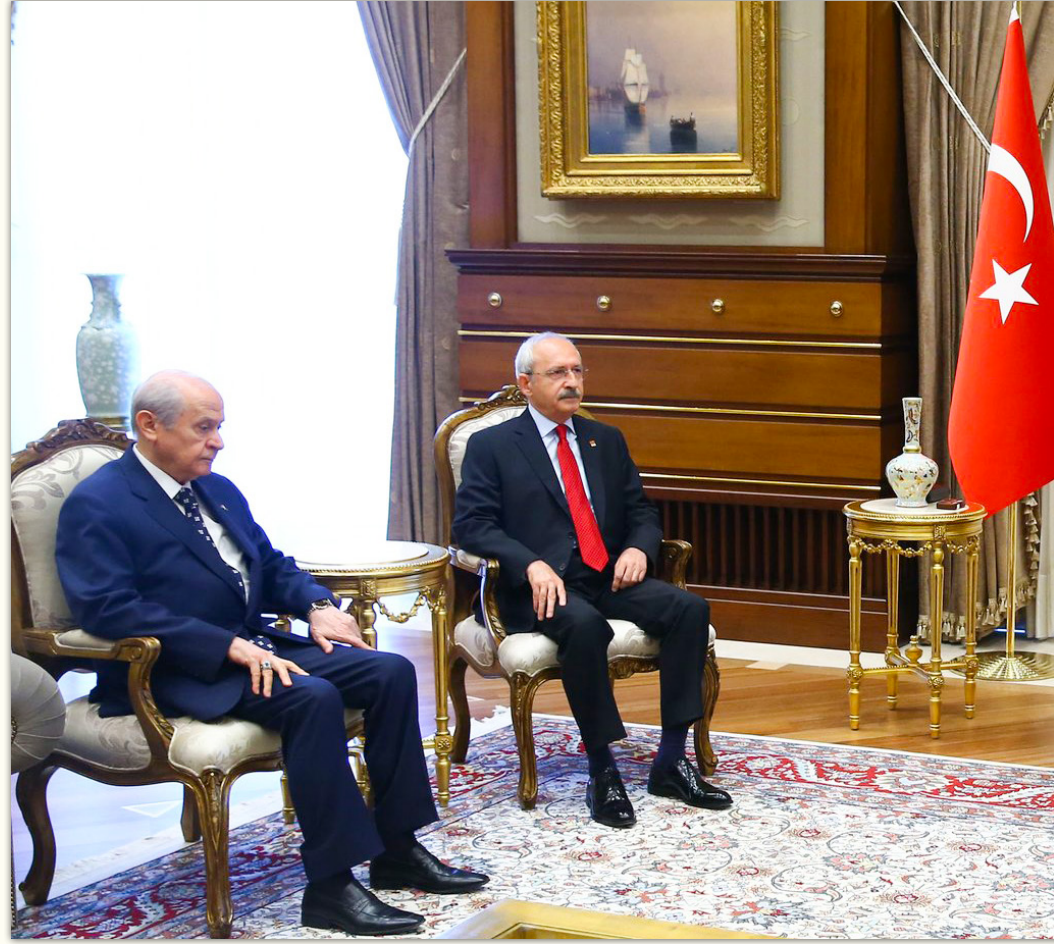
Dolayısıyla gerçekte sözkonusu olan, onüç yılı bulan bir süredir hükümet eden ve 2009'dan beri de iktidar dizginlerini ele almış bulunan, fakat buna rağmen istediği türden bir rejimi topluma dayatmakta ciddi biçimde zorlanan, gerçekte artık bu olanağı yitirmiş de olan, bu arada boğazına kadar yolsuzluğa, hırsızlığa, suça batmış, toplumun önemli bir kesimi nezdinde öfke ve nefret konusu, keyfilik ve kuralsızlık bir yönetim biçimi haline getirerek rejimin tüm dengelerini bozmuş, bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinen yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durum-

dadır.

Öte yandan, emperyalizmin bölgesel çıkarları ve ihtiyaçları için bir "ılımlı İslam" projesi olarak gündeme getirildiği çoktandır ayyuka çıkmış bulunan AKP, gelinen yerde bu açıdan da herhangi bir ihtiyaca yanıt vermek bir yana, tersine aşılması gereken bir engele dönüşmüştür. Sözkonusu proje Ortadoğu'nun toplamında iflas etmiş, sahipleri tarafından bir yana itilmiş, emperyalist dünya çıkarlarının gerektirdiği yeni tercihlere ve yollara yönelmiştir. Bu, Türkiye için zaten bir soruna dönüşmüş bulunan AKP'nin, emperyalizmin bölgesel çıkar ve tercihleri için de artık amaca uygun bir araç olmaktan çıktığı anlamına gelmektedir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, önümüzdeki dönemde Tayyip Erdoğan'ın belirleyici konumda bulunduğu bir AKP iktidarının bir biçimde son bulacağıdır. 7 Haziran seçimleri tam da bunun nasıl, ne yönde ve ne yolla olacağına açıklık getirmek bakımından önem taşımaktadır.

Emperyalistler ve büyük bir bölümüyle işbirlikçi büyük burjuvazi süreci düzenin dengelerini çok sarsmadan, bu arada toplumsal muhalefetin önünü kontrolsüzce açacak boşluklara ya da zafiyetlere meydan vermeden yönlendirmek istemektedirler. Görüldüğü (ve bazı sermaye kalemleri tarafından daha şimdiden dile getirildiği) kadarıyla bunun yolu, seçimlerden nispeten zayıflayarak çıkmış bir AKP'yi seçimlerden nispeten güçlenerek çıkmış bir muhalefetle dengelemek, bu arada olanaklı olduğunca bir AKP-CHP koalisyonunu zorlamaktır. Burada sorun, hala da önemli bir seçmen desteğine sahip ve herşeye rağmen düzenin egemenlerine hizmette kusur etmeyen AKP'yi tümünden gözden çıkarmak değildir. Aşırı yıpranmışlığı ve seçmen desteğindeki nispi zayıflama ne olursa olsun, bugünün koşullarında AKP'yi dışlayacak çözümlerin henüz olanaklı olmadığı konusunda emperyalist dünya ve Türk burjuvazisi yeterince gerçekçidir. Bu nedenle sözkonusu olan dışlamak değil fakat denetim altına almak, yeniden "limitlerin içi"ne çekmek, bu koşulla ondan hala da yararlanmaya devam etmektir. Bu yararlanmaya bizzat bozduğu toplum ve devlet düzeni dengelerini onarmak da dahildir. Bunun olabilmesi ise bir yandan AKP'nin seçmen desteğindeki hissedilir bir zayıflamayı, öte yandan Tayyip Erdoğan'ın parti üzerindeki bugünkü türden

AKP'nin tek başına hükümet olmak olanağını elde ettiği bir durum ise, kesin olarak budur. Bu durumdan yararlanarak emperyalizmin ve büyük burjuvazinin bizzat özendiği

kesin kontrolünü kırmayı gerektirmektedir. 7 Haziran seçimlerinin sonuçları bunun olanaklarına ve ne biçimde gerçekleşeceğine açıklık getirecektir.

Bu çerçevede gündemdeki seçimlerin sonucu en çok merak edilen konulardan ilki AKP'nin alacağı oy oranıysa, ötekisi de HDP'nin barajı aşım aşamaya geçmesidir. AKP'nin oy desteğinde ciddi bir azalma ve HDP'nin barajı aşması bir arada gerçekleşirse, emperyalizm ve büyük burjuvazinin arzuladığı bir seçim sonucu tablosu ve dolayısıyla parlamento aritmetiği oluşmuş olacaktır. Burada HDP'nin barajı aşması özellikle kritik önemdedir ve TUSİAD eksenli büyük sermaye çevrelerinin, onların denetimindeki medya organları ile hizmetindeki kalemlerin HDP konusundaki son derece pozitif tutumlarının gerisinde, kuşkusuz Kürt sorununu denetim altında tutmak arzusunun yanı sıra, aynı zamanda bu vardır.

Fakat kuşkusuz bu türden bir parlamento aritmetiğinin oluşması, arzulanan türden bir hükümet biçiminin bundan

kolayca çıkabileceği anlamına gelmemektedir. Buradaki zorluk AKP'den çok CHP'nin konumundan kaynaklanmaktadır. Uzun yılların iktidar saltanatı sürecinde alabildiğine yıpranmış, büyük tepkilerin ve öfkelerin hedefi haline gelmiş, suç dosyası alabildiğine kabarık bir AKP, hele de hükümet kurabilecek bir çoğunluğu yitirdiği bir durumda, düzenin efendilerinin arzuladığı bu türden bir "büyük koalisyon"u pekala kendisi için yumuşak, kazasız belasız bir geçiş imkanı olarak görebilir. Fakat ona bu imkanı verecek, böylece gerçekte ona payandalık yapacak olan bir CHP, bunun altından kolay kolay kalkamaz. Kendi iç dengeleri bakımından olduğu kadar, tabanı ve seçmeni bakımından da. Bu nedenle de bu türden bir hükümet ortaklığına kolayca cesaret etmesi beklenemez. (Cumhurbaşkanlığı seçimindeki tutumunun da gösterdiği gibi, bugünkü CHP'den herşey beklenebileceğini de unutmamak kaydıyla...)

Dolayısıyla bahsi geçen "büyük koalisyon" çok arzulansa da öyle kolay gerçekleşecek bir iş değildir. Yine de bu tür-

ri ve siyasal tablo

**ık büyük toplumsal çalkantılara kapının ardına kadar aralanması anlamına gelecek-
rip tezgahlayacağı bir askeri darbe de dahil her şey çıkması ihtimaller dahilindedir.**

den bir çözümün mantığına, dolayısıyla düzenin egemenleri için amaca uygunluğuna, halen sermaye düzeninin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorunlardan giderek bakmak yararlı olacaktır. Zira emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin acil ve öncelikli ihtiyaçlarını bilmek, siyasal sürecin seyrini anlamak bakımından her zaman için önemlidir.

Bu çerçevede aciliyeti yönünden başlıca dört temel sorundan söz edilebilir:

Bunlardan ilki, belirtileri gitgide çoğalan muhtemel bir ağır ekonomik kriz durumudur. Böylesi bir krizin gerektirdiği önlemleri nispeten kolayca almak ve bunun yol açabileceği toplumsal sonuçları aynı kolaylıkla göğüslemek, işbirlikçi büyük burjuvazi için en öncelikli sorun olacaktır. Emekçi kitlelerin ileri, sola, dolayısıyla da eyleme açık kesimlerini tutabilecek bir koalisyon ortağı olarak CHP'nin oynayabileceği rol öncelikle bu sorun üzerinden belirlemektedir. Emperyalizmin ve uluslararası finans çevrelerinin güvenilir adamı Kemal Derviş ile

şimdiden yapılan görüşmeler ve gerektiğinde "dışarıdan görev alma" konusunda varılan mutabakat, CHP'nin bu misyona bugünden hazır ve hevesli olduğuna bir gösterge sayılabilir.

İkincisi dış politikada, özellikle de Ortadoğu politikasındaki büyük çöküntüdür. Kendi öz ihtiyaçlarının yanısıra ABD önderliğindeki batılı emperyalist blokun bölgedeki yeni hamleleri, Türk burjuvazisi için bu çöküntünün bir an önce onarılmasını, yeni duruma hızla uyumu olanaklı kılacak politikaların gündeme getirilmesini gerektirmektedir. Bu ise sözkonusu çöküntünün dolaysız sorumlusu ve ağır suçlusu olan AKP ile başarılı olacak türden bir iş değildir. CHP, bu konuda da amaca ve ihtiyaca son derece uygun bir koalisyon ortağı olarak durmaktadır orta yerde. AKP'nin diz boyu iflasla sonuçlanan maceracı politikalarına karşı Mısır, Suriye ve Irak konusunda izlediği farklı politikalar ve bu doğrultuda bu ülkelerle ilişkilerde sergilediği pratik inisiyatif, CHP'nin böyle bir misyonu üstlenmesini

ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Üçüncü temel konu, Kürt sorunudur. Geline yerde tıkanan ve fiilen bekleme-ye alınan "Kürt açılımı"ni yeni adımlarla ileriye taşımak artık AKP'nin gücünü aşmaktadır. "Kürt açılımı" bir AKP tercihi olarak değil, fakat işbirlikçi burjuvazinin tam desteğine sahip bir ABD politikası olarak gündeme gelmişti. Bu politikanın taşıyıcısı olarak AKP'nin yaptığı ise kendi payına da bundan en iyi şekilde yararlanmak oldu. Bu sayede bir yandan emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin desteğini bir de bu nedenle alırken, öte yandan çatışmanın sürdüğü bir durumda doğabilecek hızlı yıpranmanın sonuçlarından kendini yıllar boyunca korumuş oldu. Dahası toplumu fazlasıyla yormakta olan bir sorunu çözebilecek parti imajı yaratarak bunun üzerinden ayrıca prim yaptı, toplumsal ve bu arada seçmen desteğini buradan da güçlendirdi.

Fakat AKP bu konuda artık tüm imkanlarının ve de manevralarının sonuna gelmiş durumdadır. Bu alanda atılmayı bekleyen adımları kendi başına atmak gücünden, cesaretinden ve dahası niyetinden yoksundur. Oysa sorunun denetim altında tutulması ve belli tavizlerle bir biçimde yatıştırılması, gelinen yerde emperyalizm ve sermaye düzeni için her zamankinden daha büyük bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaca bugün için çok olanaklı görünmeyen bir "milli koalisyon" değilse bile (zira Kürt sorununda dizginsiz bir şoven çığırtkanlık MHP'nin bugünkü varlık nedeni ve olanağıdır), meclisin iki büyük partisine dayalı bir "büyük koalisyon" pekala yanıt verebilir. CHP, son yıllarda bu konuda da bir rol üstlenmeye, dolayısıyla sorumluluğu paylaşmaya hazır olduğunun sayısız işaretini zaten vermiş durumdadır ve muhtemel bir büyük koalisyona için bu cephesinden de hazırdır.

Dördüncü bir temel önemde konu ise, AKP'nin toplum ve özellikle de devlet düzeninde yarattığı tahribatın düzenin uzun vadeli çıkarları doğrultusunda bir ölçüde olsun onarılmasıdır. AKP'nin bizzat yarattığı bir tahribatın onun büyük ortak olarak bulunacağı bir hükümetle onarılması düşüncesi kuşkusuz fazlası ile tuhaftır. Ama durum budur ve bu düzenin efendileri payına bir açmazın da ifadesidir. Yine de Tayyip Erdoğan'ın etkisizleştirildiği bir durumda (ki "büyük koalisyon" tam da bu anlama gelecektir, dahası ancak bu durumda olanaklı olabi-

lecektir), bu alanda hiç değilse topluma bu izlenimi verebilecek belli manevralar yapılabilecektir. CHP'nin topluma kendi yönünden pozitif misyon olarak sunmaya çalışacağı en önemli malzeme de bu alanda yapılacaklar olacaktır. Fakat bu aynı zamanda AKP payına bir yandan, yarattığı durumun ve elde ettiği kazanımların hiç değilse bir süre daha önemli ölçüde korunması ve öte taraftan, sayısız ağır suçun hesabından yine hiç değilse şimdilik kurtulması anlamına gelecektir.

Sermaye düzeni payına burada sıralanan bu dört temel sorunun oluşturduğu acil ihtiyaca yanıt verebilecek en uygun hükümetin bir AKP-CHP koalisyonu olduğuna kuşku yoktur. Emperyalist odakların ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tüm çabasını buna yönelteceğinden de kuşku duyulmamalıdır. Öte yandan, "açılım"ın sürdürülmesi ve Kürt sorununda tatmin edici bazı tavizlerin verilmesi durumunda, böylesi bir koalisyona dışarıdan Kürt hareketinin (dolayısıyla HDP'nin) destek vermesi de ihtimal dahilindedir.

Bütün bunlarla, bugünkü koşullarda emperyalizmin ve büyük burjuvazinin çıkar ve dolayısıyla arzularına en uygun bir alternatiften söz ettiğimizi yineleyelim. Gerçekte ise, oluşacak parlamento bileşimine de bağlı olarak, bir dizi başka alternatif olarak dahilindedir. Geline yerde AKP, hele de Tayyip Erdoğan'ın denetimindeki bir çıkar şebekesi olarak AKP, emperyalizmin ve burjuvazinin öncelikli ihtiyaçlarından çok artık kendi derindedir. Bu nedenle de yılları bulan kazanımlarını korumak ve ağır suçlarının hesabından kurtulmak için her yolu deneyecektir. Bunun için MHP ile olduğu kadar HDP ile de işbirliğinin yollarını arayacaktır. Kendi konumunu korumak ve yeni bazı hedeflere ilerleyebilmek için muhtemel muhataplarına önemli tavizler vermekten de geri durmayacaktır.

Fakat tüm bunların şimdiden kesin olan sonucu, halihazırdaki siyasal krizin yeni bir düzeyde ağırlaşmasından başka bir şey olmayacaktır. AKP'nin tek başına hükümet olmak olanağını elde ettiği ve Tayyip Erdoğan'ın da AKP üzerinde bugünkü türden bir denetimi koruyabildiği bir durum ise, kesin olarak büyük toplumsal çalkantılara kapının ardına kadar aralanması anlamına gelecektir. Bundan da, bir yandan büyüyerek daha inatçı bir biçimde sokaklara taşacak bir toplumsal muhalefet, öte yandan ise tam da bu

durumdan yararlanarak emperyalizmin ve büyük burjuvazinin bizzat özendirip tezgahlayacağı bir askeri darbe de dahil her şey çıkması ihtimaller dahilindedir.

KÜRT SORUNU, KÜRT HAREKETİ VE SEÇİMLER

Gündemdeki seçimlerde konuları, çıkarları ve hedefleri birbirinden alabildiğine farklı kesimlerin ortak umudu, arzusu ve dolayısıyla hedefi, HDP'nin barajı aşmasıdır. Denebilir ki bu, 7 Haziran seçimlerinin en dikkate değer yönlerinden biridir. Fakat bu öylesine sıradan sayılacak, olağan karşılanacak bir durum da değildir. Muhakkak ki gerisinde önemli bir toplumsal-siyasal mantık vardır. Görünürdeki nedene bakılırsa bu ortaklığı sağlayan, AKP'nin şerrinden artık nihayet kurtulabilmek ortak arzusudur. Kuşkusuz bu doğrudur da. Ama bunu da olanaklı kılan daha temelli nedenlerle birlikte ele alınmazsa eğer, bu yüzeysel gözlem temel önemde bazı gerçeklerin üstünü örtmek işlevi görür.

Kürt sorunu son on yılda bölgesel planda çok büyük mesafeler katetti. Sorun tam olarak uluslararasılaştı ve Kürtler Ortadoğu'nun örgütlü etkin bir gücü haline geldiler. Güney Kürdistan'da fiilen bağımsız devlet oldular. Batı Kürdistan'da devletleşme doğrultusunda önemli kazanımlar elde ettiler. Türkiye'de ise "çözüm süreci" üzerinden fiilen ve gelinen yerde artık bir biçimde resmen de devletin muhatabı durumundalar.

Bütün bunları kolaylaştıran gelişmeler emperyalizmin Irak işgali ile başladı. İşgale tam destek veren Güney Kürtleri bunun karşılığı olarak fiilen bağımsız bir devlet olmak olanağı elde ettiler. Aynı gelişme Türkiye'deki Kürt hareketinin İmralı teslimiyetiyle oluşmuş büyük moral yıkımı atlatmasını, hızla toparlanıp etkin bir güç olarak yeniden sahnede yer almasını kolaylaştırdı. Bir yandan bu gelişme, öte yandan Irak'taki gelişmeler ve dolayısıyla Güney Kürdistan gerçeği, ABD'nin de özel bir biçimde özendirmesi ve desteğiyle, Türk burjuvazisini Kürt sorununda bazı adımlar atmaya yöneltti. "Kürt açılımı" böylece gündeme geldi.

Bu arada Suriye'de iç savaş ve emperyalizmin buna aktif müdahalesine yol açan gelişmeler yaşandı. Bu, Kürtlere bu cepheden de önemli fırsatlar yarattı. Durumu başarıyla değerlendiren PKK eksenli Kürt hareketi, Kürdistan'ın bu bölgesinde de önemli fiili mevziler elde etti. Bunu ise İŞİD'le bağlantılı gelişmeler izledi. ABD emperyalizmi liderliğindeki emperyalist koalisyonun İŞİD'e karşı birleşik savaş ilan ettiği bir dönemde, PKK eksenli Kürt hareketi İŞİD'e karşı etkili bir direniş odağı olarak öne çıktı. Böylece de emperyalist koalisyonla yolları kesişmiş oldu. Önce Şengal ve ardından Kobanê direnişleri, PKK'nin emperyalist batı dünyasındaki imajını hızla düzeltilti. PKK, PYD üzerinden de olsa emperyalist

dünyada resmen muhatap alınır konuma ulaştı. Halen resmen değilse bile fiilen bizzat PKK'nin kendisi ile de bu türden ilişkilerin kurulmuş olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Süreç bu ilişkilerin aleni ve resmi ilişkiler halini alması yönünde ilerlemektedir.

İŞİD'le bağlantılı bu son gelişmelerin öncesinde, 2012 sonbaharında, TKİP IV. Kongresi, Kürt sorunu ve hareketi ile ilgili olarak genel bir bilanço çıkarttıktan sonra, şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüzyüze kalacaktır.

"Hâlihazırdaki Kürt ulusal hareketlerinin devrimci bir konum ve kimlikten yoksun olmaları Kürt özgürlük mücadelesinin en büyük sorunudur. Yine de mevcut Kürt hareketleri arasında konum ve kimlik bakımından temel önemde farklılıklar vardır. Güney Kürdistan'ın Kürt partileri tümüyle emperyalizmin hizmetinde hareket ediyorlarken, Türkiye, Suriye ve İran'daki Kürt partileri, kuşkusuz büyük

ölçüde PKK sayesinde, cepheden mücadeleye konu etmeseler bile emperyalizme karşı mesafeli durmakta, emperyalist planlara alet olmayı reddetmekte, tersine bölge halklarıyla yakınlığa ve dayanışmaya önem vermektedirler." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Ekim 2012)

Bu değerlendirme temelde hala da geçerlidir. Fakat İŞİD'le bağlantılı gelişmelerin ortaya yeni bir durum çıkarmakta olduğu da bir gerçektir. PKK'nin bu alandaki başarısı, onu emperyalist dünya nezdinde meşrulaştırmaya başladığı ölçüde, onun emperyalist dünyaya bakışı da hızla değişmektedir. Bu süreç, özellikle Kobanê'den beri hız kazanmıştır ve sonuçları Türkiye'ye de aynı hızla yansımaktadır.

Kürt sorununun bölge düzeyinde aldığı yeni boyutlar, Kürtlerin son on yılda bölgesel düzeyde elde ettikleri son derece önemli mevziler, buna bağlı olarak PKK'nin bölgesel düzeyde önemli ve etkin bir güç olarak öne çıkması gerçeğin bir yanısıdır. Gerçeğin öteki yanında ise İmralı ile birlikte girilen yeni yol var. Bu yola gerçekte daha '90'lı ilk yıllarda "siyasal çözüm" çizgisi üzerinden girilmiş olmakla birlikte, köklü bir konum ve kimlik değişimi İmralı ile birlikte gerçekleşti. Devrimci dayalı stratejik amaçlar, kategorik olarak devrimin kendisi, tümüyle terk edildi. Kürt sorununun çözümü için emperyalist dünya sistemi ve Türkiye'nin kurulu toplumsal düzeni esas alındı. İmralı'dan beri ulusal mücadele artık bu çerçevede sürdürülmekte, kendini emperyalist dünya sistemine ve Türkiye'nin kurulu düzenine kabul ettirmek ve ulusal istemleri zaman içinde büyüyen tavizler olarak elde et-

mek çizgisi izlenmektedir.

Amacımız burada konunun ayrıntılarına girmek değildir, bu komünistler tarafından birçok vesileyle ve yeterince yapılmıştır. Burada bizi ilgilendiren sonuç, bizzat emperyalist merkezler ve onlarla işbirliği içindeki büyük burjuvazinin Kürt sorununda olduğu kadar Kürt hareketiyle ilişkilerde bunca yumuşamasının, bu denli hoşgörülü davranır hale gelebilmesinin gerisindeki mantıktır. Kürt hareketi emperyalizme karşı mücadeleyi çoktan bir yana bırakmıştır; artık kendi konumu ve çıkarları üzerinden onunla uyumlu bir işbirliğinin yollarını aramakta ve zorlamaktadır. Aynı şekilde Türkiye'nin bugünkü sınıf düzeniyle de esaslı bir sorunu yoktur, tüm çabası onu esas olarak da Kürt sorunu üzerinden siyasal bir reforma zorlamaktır. "Cumhuriyet'in demokratikleştirilmesi" ya da "demokratik cumhuriyet" hedefi bu anlama gelmektedir.

Bu, Türkiye'nin demokratikleşmesi çabası içinde Kürt sorununu çözmek olarak da formüle edilmektedir. Fakat bu kadarında bile tutarlı davranıldığını söylemek yazık ki mümkün değildir. AKP'nin Türkiye'yi her alanda adım adım karanlığa sürükleyen iktidarı döneminde alınan tutumlar bunu göstermektedir. Yıllar boyunca bir aldatmaca ve oyalama olarak kalan "çözüm süreci"nin selameti adına, AKP'nin dinci-faşist bir polis devleti yaratma çabalarına gerekli tutumlar alınmamıştır. Gerçeğe cesaretle ve dürüstçe bakan herkes, "çözüm süreci"nin öteki yüzünde Türkiye'nin demokratikleşmesini değil, tam tersine, sınırlı demokratik kazanımlarını bile yitirmesini görecektir. "Çözüm süreci"nin nihayet bazı somut adımlara dönüştürüldüğü izleniminin yaratıldığı son iki yılda bu özellikle böyle olmuştur. Kürt hareketi bu son iki yılı kendi cephesinden çok iyi değerlendirmiş, "çözüm süreci" oyalamasından kendi de en iyi biçimde yararlanmış, bu sayede Kürdistan'daki konumunu birçok bakımdan

12 Eylül yenilgisinin yarattığı ağır tasfiyecilik yıkım devrimine dayalı programın terk edilmesiyle sonuçlandı. Terkedilen bağımsızlık ya da demokrasi temaları değil, fakat onların organik bütünlüğü ve devrimine dayalı bir program içinde ele alınmaları idi.

daha da güçlendirmiş, fakat aynı dönem içinde Türkiye'nin geri kalanında ileri-cı-devrimci güçler ile emekçiler çok şey kaybetmişlerdir. Burada sorun, Kürt hareketinin dar anlamda kendi çıkarlarını ve tercihlerini öne almasına hakkı olup olmadığı sorunu değildir. Sorun buna rağmen kendi stratejik tutumunu "Türkiye'nin demokratikleşmesi çabası içinde Kürt sorununu çözmek olarak" olarak formüle etmesinin inandırıcı olamamasındadır.

AKP süreci kendi dinci-faşist iktidarını kurup pekiştirmenin bir olanağına dönüştürmüş olsa bile, "Kürt açılımı" onun değil fakat emperyalizmin ve büyük burjuvazinin bir tercihi ve politikasıdır ve gündemde kalmaya devam edecektir. Sorunun bölgesel düzeyde aldığı yeni boyutlar, Kürt hareketinin bölgesel düzeyde elde ettiği imkanlar ve avantajlar bunu dışarıdan, Kürt halkının büyüyen ulusal özelemlerinin ve bu doğrultudaki örgütlü mücadelesinin gücü ise bunu içeriden zorlamaktadır. Fakat bunlar hiç de kendi başına sorunun kaynağını oluşturanları sorunu çözmeye yönelmez. Buna rağmen bu doğrultuda belli bir eğilim ortaya koyuyorlarsa eğer, işte bunun gerisinde düşünülen türden bir çözümün emperyalist dünya sisteminin ve Türkiye'nin kurulu düzeninin temellerine dokunacak bir yanı olmadığı inancı yatmaktadır. Emperyalistlerde ve Türkiye'nin sermaye kodamanlarında bu inancı ve güveni yaratan ise bizzat yaşadığı değişim ve dönüşümlerle Kürt hareketinin kendisidir.

Böylece başladığımız yere, HDP meselesine dönmüş oluyoruz. Kürt sorunu ve hareketi üzerinden özetlemeye çalıştığımız tablo tam da HDP meselesinin yerli yerine oturtulması, dolayısıyla doğru anlaşılması içindi. Her şeyden önce HDP'nin, ideolojik-politik bakımdan bağımsız çizgide alışılmış türden bir parti değil, fakat Kürt hareketinin "çözüm süreci"nin bir parçası olarak gündeme getirdiği kendine özgü bir proje partisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurmak gerekir. Bu projenin bizzat Kürt hareketi tarafından öne çıkarılan yönü "Türkiyelileşme"ye yapılan vurgudur. Bu vurgu, düzen cephesinden bu adımı gösterilen ilgi ve sempatinin de asıl nedenidir. Fakat burada sorun hiç de yalnızca dar anlamda Kürt sorununun Türkiye'nin bütünlüğü içinde çözülmesi niyeti ve yönelimi değildir. Bundan da önemli olan, kurulu düzenin meşruiyetinin esas alınmasıdır. Başka bir ifadeyle, "Türkiyelileşmek" yalnızca "bölücülük"ten değil, fakat aynı zamanda "yıkıcılık"tan da uzak kalmak demektir. Üstelik yalnızca Kürt hareketini değil, Türkiye solunun dikkate değer bir bölümünü de kapsayacak biçimde.

İşte kurucu mimarları tarafından "radikal demokrasi" çizgisinde bir parti olarak tanımlanan HDP'nin asıl özelliği ve misyonu da budur. "Radikal demokrasi" burjuva demokrasisinde derinleşme ya

da bildiğimiz liberal demokrasinin "radikalize" edilmesi çizgisi ve programıdır. Daha da somut olarak, Kürt sorununun çözümü ekseninde bir "demokratik cumhuriyet" çizgisi ve programıdır. Burada düzenin iktisadi-toplumsal temelleri esas alınmakta, fakat onun radikal bir siyasal reformdan geçirilmesi talep edilmektedir.

Kürt hareketi, HDP şahsında, bu çizgi üzerinden kabul edilmek koşuluyla, mevcut düzenin meşruiyeti içinde yer almak niyetini ortaya koymaktadır. Düzenin egemenleri tarafından ilgi ve sempati ile karşılanan asıl olarak bu yönelimdir. Kontrolenden çıkmış ve soruna dönüşmüş AKP'yi 7 Haziran seçimleri üzerinden dizginlemek üzere HDP'nin barajı geçmesini arzulamak, bunun yanında tali bir neden olarak kalmaktadır.

SOL HAREKET VE SEÇİMLER

Büyük bir bölümüyle artık açıkça reformist bir çizgiye oturmuş bulunan Türkiye solu, seçimler ve burjuva temsili kurumlar konusunda bilinen kaba oportünist tutumunu 7 Haziran seçimleri vesilesiyle bir kez daha yinelemektedir. Devrimci açıdan temel sorun, bu özel politizasyon dönemini en iyi biçimde değerlendirecek, devrimin programını işçi ve emekçi kitlelere taşımak ve bunu burjuva temsili kurumların iç yüzünü kitleler önünde sergilemekle birleştirmek iken, reformist solun farklı kesimleri bu temel görevden bir kez daha kategorik olarak uzak durmaktadırlar. Onlar için asıl sorun düzen siyasetinin seyrini güncel durum üzerinden etkilemenin en uygun yolunu bulmaktır. Hedef AKP'yi geriletmektir ve sorun bunun en iyi biçimde nasıl başarılabacağına karar kılmaktır. Kimisi için bunun yolu HDP çatısı altında yer almak, kimisi için açıkça değilse bile örtülü biçimde CHP'ye destek vermek, kimisi içinse sözümona "Haziran ruhu" adına belirsiz bir tutum sergilemek, böylece sonuçta sözkonusu iki kapıdan birine çıkmaktır.

'70'li yılların devrimci demokratik hareketi bağımsızlık ve demokrasi hedeflerine dayalı bir programa sahipti. Bu program organik bir bütünlüğe sahipti ve hiç değilse teorik kurgusu yönünden devrime dayalı idi. 12 Eylül yenilgisinin yarattığı ağır tasfiyeci yıkım devrimci konumun ve dolayısıyla devrime dayalı programın terk edilmesiyle sonuçlandı. Terkedilen bağımsızlık ya da demokrasi temaları değil, fakat onların organik bütünlüğü ve devrime dayalı bir program içinde ele alınmaları idi.

Solun sonraki zaman içindeki tasfiyeci evrimi, bu iki temadan birinden birini esas alan ve ötekini geri plana iten bir sol akımlar kümelenmesi ortaya çıkardı. Yakın dönem gelişmeleri üzerinden ve özetle söyleyecek olursak, Kürt hareketinin girdabına kapılanlar için bağımsızlık sorunu geri plana düştü, demokrasi konusu liberal bir içerikle esas platform

haline geldi. Böyleleri şimdi HDP çatısı altında yer alıyorlar ve "radikal demokrasi", yani liberal burjuva demokrasisinin radikal yorumu programında birleşiyorlar. Öteki bir kesim, özellikle de AKP hükümetleri döneminin "Cumhuriyet'in kazanımları"ni hedef alan koşulları içinde, demokrasi sorununu geri plana iterek, bağımsızlık

adını altında (ki onlar için "Cumhuriyet'in kazanımları" ile özdeşti bu) ulusal liberal bir çizgiye kaydılar.

Reformizm ve bunun bir uzantısı olarak parlamentarizm, her iki kümenin ortak paydası durumundadır. Devrimden ve devrimi olanaklı kılacak biricik sınıftan kaçış, bu ortak paydanın bir başka ifade şeklidir. Çözüm olarak sundukları projeler devrimci sınıf mücadelesini dışlamakta, tersine özünde sınıf işbirliğine açılmaktadır. HDP, programının özü üzerinden olduğu kadar 7 Haziran seçimleri aday bileşimi üzerinden de, açıkça bir sınıf işbirliği tablosu sergilemektedir. Ulusal liberal sol da, bu kez Türkiye'nin bağımsızlığı ve "Cumhuriyet'in kazanımları" adına, sonuçta aynı yola çıkmaktadır. İlk bakışta daha masum görünen "Birleşik Haziran Hareketi" için de sonuç farklı değildir. Zira asıl kitesini emekçiler oluştursa da Haziran Direnişi toplumsal

yapısı yönünden heterojen bir hareketti ve burjuva katmanlardan gelen öğelerin harekete rengini vermekte belirgin bir ağırlıkları vardı. Hareketin emperyalist merkezlerde olduğu kadar TÜSİAD eksensiz büyük sermaye çevrelerinde de belirli bir sempati ile karşılanmasını olanaklı kılan da buydu. Sınıf bilincine sahip devrimci işçiler tarafından yönetilen 60 günlük Greif işgali gibi devrimci sınıf eylemlerinin kapısına bir kez olsun uğramak ihtiyacı duymayanların "Haziran ruhu" güzellemelerinde ifadesini bulan tutumu, bir sınıfsal eğilimin, özünde tam da sınıf işbirliğine dayalı bir eğilimin yansımasından başka bir şey değildir.

Reformist çizgideki Türkiye solu özellikle 3 Kasım 2002 seçimlerinden beri belirgin biçimde parlamentarizm çizgisindedir. Komünistler o zamandan beri bu eğilimi çeşitli görünüşleri içinde tekrar tekrar ele aldılar ve yer yer ayrıntılara inen eleştirilere konu ettiler. 7 Haziran seçimleri vesilesiyle alınan tutumlar bize ele alınmaya değer farklı bir görünüm sunmamaktadır. Temelde tümünün ortak hareket noktası AKP'nin geriletilmesi kaygısıdır. Buna ilişkin söylenebilecekleri ise daha baştan kısaca söylemiş bulunuyoruz.

Yineliyoruz; burjuva düzen koşullarında seçimler ve bu vesileyle öne çıkan burjuva temsili kurumlar, burjuva siyaset sahnesinde işlerin gidişatını etkilemek bakımından değil, fakat tam da kitlelerin karşısına devrimin programıyla çıkmak ve bunu burjuva temsili kurumların etkili bir teşhiri ile birleştirmek bakımından bir anlam ve önem taşırlar. Komünistler her seçim döneminde bu temel marksist tutum üzerinde özenle durdular ve buna uygun bir pratik tutum sergilediler. Burada sözkonusu olan konjonktürel koşullardan bağımsız bir ilkesel tutumdur ve partimiz 7 Haziran seçimleri vesilesiyle de bu aynı ilkesel tutuma bağlı olarak hareket etmektedir.

Reformizm ve bunun bir uzantısı olarak parlamentarizm, her iki kümenin ortak paydası durumundadır. Devrimden ve devrimi olanaklı kılacak biricik sınıftan kaçış, bunun bir başka ifade şeklidir. Çözüm olarak sundukları projeler de özünde sınıf işbirliğine açılmaktadır.

Reformist sol, burjuva solla kol kola!

Sermaye düzeninin yaşadığı siyasal kriz zemininde karşılıklı kılıçların çekildiği, darbe girişiminden OHAL'e uzanan gelişmelerin yaşandığı, karşılıklı demokrasi naralarının atıldığı ve her koşulda burjuva sınıf egemenliğini kendi cephelelerinden güçlendirmeye çalıştıkları bir süreç yaşanıyor. Gerici güçlerin kitleleri kendi arkasında yedeklemek için ortaya koyduğu çaba ise gelişmelerin bir diğer ayağını oluşturuyor.

AKP'NİN EN GENİŞ CEPHEYİ KURMA ÇABASI

Darbe girişimini püskürterek geçici de olsa soluk alan AKP iktidarı, "darbe-ye karşı demokrasi" aldatmacasıyla CHP, MHP ve HDP'yi de yanına alarak, parlamenter sisteme sahip çıktıkları havasını yaratmaya çalışıyor. Abdullah Gül'ünden, Davutoğlu'na birçok eski yol arkadaşı ile kol kola girmekten, Ergenekon'dan yargılanan eski komutanları göreve çağırma kadar, kendisine geniş bir cephe oluşturmak için uğraşılıyor.

AKP aynı zamanda "darbe girişimini püskürtmüş, demokrasiyi savunmuş ve toplumsal mutabakatı sağlamış" bir iktidar pozu vererek toplumsal dayanaklarını korumayı amaçlıyor. Yine bu aynı söylemler üzerinden emperyalist güçlerin desteğini almayı hedefliyor. 15 Temmuz'un hemen öncesinde emperyalist güçlerle arasını iyi tutmaya çalışması, Rusya'dan özür dilemesi, İsrail'le anlaşması da bu gelişmelerin bir diğer boyutunu oluşturuyordu. Tüm bu davranış çizgisi, çözülmekte olan bir iktidar gücünün çırpınışları olarak da değerlendirilebilir.

BİR DÜZEN PARTİSİ OLARAK CHP'NİN KONUMU

CHP'nin de darbe karşısında demokrasi savunuculuğuna soyunması, burjuva sol bir parti için şaşırtıcı değildir. Bir düzen partisi olarak var olan parlamenter sisteme ve AKP hükümetine sahip çıkması doğaldır. Nitekim darbe girişiminin bastırılmasıyla birlikte Kılıçdaroğlu tıpiş tıpiş sarayın yolunu tutmuştur.

CHP özünde sermaye düzeninin siyasal zeminde ona biçtiği rolü harfiyen uygulamaktadır. 15 Temmuz darbe girişimi başarılı olmuş olsaydı da CHP kendisine biçilmiş rolü harfiyen yerine getirmekten geri durmayacaktı. Yeni koşullar üzerinden sermayenin çıkarlarını ve devletin bekasını savunmak için canını dişine ta-

CHP'nin "demokrasi" şarlatanlığı üzerinden üstlendiği yeni rol ise, toplumun sola eğilimli, seküler kesimlerini AKP'nin arkasına takmaktır. Bu rol, darbe girişimine de, OHAL'e de karşı olan kitlelerin CHP solculuğu sınırlarında tutulmasını, düzeni aşacak bir öfke patlamasına dönüşmemesini sağlamayı da kapsamaktadır.

kacaktı.

CHP'nin "demokrasi" şarlatanlığı üzerinden üstlendiği yeni rol ise, toplumun sola eğilimli, seküler kesimlerini AKP'nin arkasına takmak zemininde kendisini ortaya koyuyor. Bu rol, darbe girişimine de, OHAL'e de karşı olan kitlelerin CHP solculuğu sınırlarında tutulmasını, düzeni aşacak bir öfke patlamasına dönüşmemesini sağlamayı da kapsamaktadır. Dahası, reformist solu "cumhuriyet" ve "demokrasi" söylemleriyle düzene yedeklemeyi, AKP ve Erdoğan karşıtlığının sınırlarını çizmeyi de içermektedir.

24 Temmuz'da CHP'nin çağrısıyla gerçekleşen miting de tam olarak bu rolün yerine getirilmesidir.

15 Temmuz'dan bu yana AKP'nin Haziran Direnişi'ndeki bir dizi sembolü kullanması, kendine uyarlaması, bir dizi kahraman yaratması -tankın önünde duran adamdan darbecilere karşı tek başına direnen kadına- Taksim, Kızılay ve Gündoğdu gibi yasaklı meydanların açılması, çadırlar kurulması, nöbet tutulması, kitlenin yaratıcılığı olarak medyada pazarlanan -bir çoğu Haziran Direnişi'n-

den kopya- yaratıcılık örneklerinin sergilenmesi bir yanıla %50 olarak tabir ettiği kendi kitlesini tutma çabasıyken, bu tablonun geriye kalan %50'de yaratacağı kıpırdanmayı kontrol altına almak için CHP'ye alan açılmıştır.

CHP'nin bu uğursuz misyona yanıt vermesi eşyanın tabiatı gereğidir. Burada bizler için esas tartışma konusu olanlar, sosyalistlik, komünistlik, devrimcilik adına bu oyunun bir parçası haline gelenlerdir. Hatta öyle ki; rolü, misyonu, konumu baştan belli olan CHP'ye akıl vermeye, önerilerde bulunmaya kalkışmaktadırlar.

BHH ŞAHSINDA REFORMİST SOLUN İBRET LİK TUTUMU

CHP'nin miting çağrısına ilk elden yanıt veren Birleşik Haziran Hareketi (BHH) olmuştur. Kendi tabirleriyle, "çağrının ilk açıklandığı andan itibaren konuya duyarlılık" göstermişlerdir. "CHP ile temasa geçerek, bu önemli adımı hep birlikte örme irade(lerini) beyan et(mişlerdir)." BHH şahsında reformist sol sözünü söyleyebileceği bir alan bulmuştur kendisine. Bu fırsatı kullanmak istemektedir. Zaten

mitingin "cumhuriyet ve demokrasi" içeriği ve söylemleri BHH'yi tam anlamıyla kapsamaktadır.

CHP'ye önerileri de bu kapsayıcılığın bilinciyle yapılmaktadır:

"1. AKP bir karşı-darbe örgütüyor, toplumu kendi gerici ideolojisi çerçevesinde yeniden şekillendirmek için ortamı "Allah'ın bir lütfu" olarak değerlendiriyor. Bu nedenle, miting içeriğinde mutlaka LAİKLİK vurgusu bulunmalıdır.

"2. Taksim'i emekçilere kapatan, bunun için on binlerce polisle halka saldıran AKP, Taksim başta olmak üzere tüm meydanlarda demokrasi müsameresi yapıyor. AKP ve demokrasi yan yana anılamaz. AKP yöneticilerinin de katıldığı bir 'milli mutabakat mitingi' görüntüsü kabul edilemez. Demokrasi AKP'nin karşı-darbesine karşı savunulmalıdır.

"Kürsüde mutlaka bu hassasiyetlerin vurgulanacağı bir metin okunmalıdır."

Onlara göre "demokrasi AKP'nin karşı-darbesine karşı savunulmalıdır." Yani burjuva liberallerin savunduğu ölçüde, sınıfsal içeriği olmayan ancak esasında burjuva demokrasinin en saf halini

kastetmektedirler. Bugün darbeciler de, AKP de, CHP de, BHH de demokrasi söylemiyle ortaya çıkmaktadırlar. Hepsi birbirine karşı demokrasiye sahip çıkmaktadırlar. Demokrasi ne menem bir şeydir ki herkes diline dolmaktadır. Bu noktada, isterseniz Lenin'e kulak verelim:

"Bir liberalin genel olarak 'demokrasi'den söz etmesi doğaldır. Bir marksist ise: 'Hangi sınıf için?' diye sormaktan hiçbir zaman geri kalmayacaktır. Örneğin, ilkçağ kölelerinin ayaklanmaları ve hatta büyük kaynaşmalarının, ilkçağ devletinin özünü, yani köleciler diktatörlüğünü hemen açığa vurduklarını herkes -ve 'tarihiçi' Kautsky de- bilir. Bu diktatörlük, köle sahipleri arasındaki, onlar için demokrasiyi ortadan kaldırıyor muydu? Herkes bilir ki, hayır." (Lenin, **Proleter Devrim ve Dönek Kautsky**, Sayfa: 17, **İnter Yayınları**)

Yani bugün demokrasiden bahsederken sınıfsal içeriğinden bahsetmeyen her kim olursa olsun, burjuva demokrasiden bahsetmektedir. Bunu sol, sosyalizm, devrimcilik veya komünistlik adına yapıyor olsa bile. Bu tam olarak kurulu düzeni reforme etme programının izdüşümüdür. Bu programın bir yanını da laiklik savunusu tamamlamaktadır. AKP öncesinde de bu düzen hiçbir zaman laik olmamıştır. En basit anlamıyla laikliği din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması, din ve vicdan özgürlüğü olarak tanımladığımızda sermaye devletinin kuruluşundan bugüne laikliğin "L"sinin bile olmadığını görürüz. Bütün camilerin, din adamlarının devlete bağlı olduğu bir sınıf egemenliğinde laiklikten bahsetmek komiktir. Laiklik, AKP'ye karşı değil, burjuva sınıf egemenliğine karşı savunulmalıdır.

"3. Özgürlük, demokrasi ve laiklik, 2013 Haziran'ında Taksim'e damgasını vuran tüm renklerle birlikte savunulabilir. 24 Temmuz Pazar günü Taksim'de tüm bu renklerin yansıyacağı bir büyük buluşma gerçekleşmelidir."

4. Olumlu görüşmeler yaptığımız CHP'den bu temelde bir yanıt bekliyoruz. Beklentilerimizin karşılandığı koşullarda, HAZİRAN 24 Temmuz Pazar günü kendi kimliğiyle ve tüm kitlesiyle Taksim Meydanı'na yürüme kararlılığında."

Meydanı darbe ve diktatörlük heveslilerine bırakmayacağız."

3. ve 4. madde ile tamamlanan yaklaşım CHP tarafından karşılık görmüş olacak ki BHH mitingine katılmıştır. Hatta mitingün başarılı geçtiğini düşünmektedirler. "Özgürlük, demokrasi ve laiklik" kavramlarını ardı ardına sıralayıp, 2013 Haziran'ından ve Taksim'den bahsetmek BHH'yi heyecanlandırmaktadır. Ancak bu heyecan içi kof bir heyecandır.

Zira, "...burjuva demokrasisi rejimi dönemindeki 'özgürlük ve eşitlik' biçimsel olarak kalırlar; bunlar gerçekte (biçimsel olarak özgür, biçimsel olarak eşit haklara sahip) işçilerin ücretli köleliği ve sermayenin mutlak iktidarı; emeğin sermaye tarafından ezilmesi anlamına

gelirler." (Lenin, **Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü**, Sayfa: 169, **Sol Yayınları**)

Bu en temel Marksist-Leninist yaklaşımı görmezden gelmek bir hata veya kavrama yoksunluğu olamaz. Olsa olsa, bilinçli bir uzak duruş ve tercihtir.

Miting sonrası Haziran'ın açıklaması da tabloyu ve reformist solun yaklaşımını perçinlemiştir:

"AKP'nin planları, Taksim'i dolduran ilerici yurttaşlarımızın ve sol/sosyalist hareketin mücadeleleri sonucunda boşa düşürüldü."

"Ülkemizin geleceği, AKP/Saray rejiminin kendini meşrulaştırma, güçlendirme girişiminin ifadesi olan 'milli mutabakatta' değil TAKSİM meydanının iradesinde ve çağrısındadır."

Mücadele dedikleri AKP'nin icazetinde Taksim'e çıkmaktır. Sözü onun belirlediği sınırlarda söylemektir.

Taksim Meydanı 15 Temmuz'dan bugüne AKP'nin sokaklara çağırdığı gerici güçlere ve uyutulmuş kitlelere ev sahipliği yapmaktadır. Bir günlüğüne kendilerine açılmış olması "rejimin kendini meşrulaştırma ve güçlendirme girişimi"ne destek olunması içindir. Haziran ve CHP mitingine katılan reformist çevreler bu oyunun bir parçası olmuştur, o kadar.

HANGİ SINIFSAZ ZEMİNDE ORTAKLIK?

24 Temmuz mitinginde okunan ve altında DİSK, KESK, TMMOB, TTB, DBP,

Devrimci Parti, EMEP, EHP, ESP, HDP, SYKP, YSGP, HDK, Haziran Hareketi, Halkçileri, İHD, Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), Hacı Bektaş-ı Veli Vakfı, PSAKD, ABF ve Demokratik Alevi Dernekleri'nin imzası olan ortak bildirgenin maddelerini tek tek yazacak değiliz. Ancak hem darbelere, hem de OHAL'e karşı olduğunu iddia edenlerin her ikisinin de kaynağı olan sermaye düzenine ve burjuva sınıf egemenliğine tek laf etmemesi, bütün taleplerin bu düzenin demokratikleştirilmesi sınırlarında kalması her şeyi açıkça

ortaya koymaktadır. Bu haliyle CHP'nin ortaya koyduğu Taksim Manifestosu'ndan öz itibarıyla hiçbir farkı yoktur. CHP burjuva sol bir düzen partisi olması vesilesiyle düzen kurumlarına açıktan sahip çıkmış, AKP'ye yönelik eleştirilerini daha üstü kapalı yapmıştır. Ancak öz itibarıyla ayırdıkları. Bunu her iki metnin de aynı

mitingde, ardı ardına okunmasından ve birbiriyle çatışmamasından anlamak güç olmasa gerek.

Ortaya çıkan ise kim ne derse desin "yaşasın burjuva demokrasisi!" sloganıdır. Burjuva sınıf egemenliğine dair tek laf etmeden, sınıf mücadelesinin dışında yapılacak her çağrı mevcut düzeni güçlendirmektedir.

REFORMİST SOLU "BAŞ'TAN" OKUMAK...

HTKP'nin genel başkanı Erkan Baş'ın

"Devrimciler taraftır" başlıklı yazısından alıntılarla ibretlik tabloyu daha net göstermeye çalışalım:

"OHAL ilanından sadece birkaç gün sonra yüz binlerce yurttaşımızın toplanması başlı başına önemlidir... Bize göre mitingi değerli kılan, dün Taksim Meydanı'nda toplanan kalabalığın en geniş kesimini ortaklaşan kimliktir. Bu kimlik soldur... Sol, 15 Temmuz'dan bu yana, Taksim'deki miting kadar, yazılı basın açıklamaları dışında sadece gerici-faşist saldırılara karşı mahallelerin savunulması ile sınırlı bir pratik sergilemiş, kendini bir kitle eylemi ile ortaya koymamıştı. Dün bu büyük eksiğin kapatılmış olması başlı başına önemlidir."

OHAL'i devreye sokanların izni ile 24 Temmuz mitinginin yapıldığından bihaber olsa gerek Erkan Baş.

Ayrıca sınıf kavramından yoksun bir sol vurgusu ile esasında kastettiğinin burjuva sol olduğunun bile farkında değil herhalde.

"OHAL'in devreye sokulduğu bir ülkede sosyalistlerin, durumu 'analiz etmekle' yetinmesi ve somut-pratik adım atamaması kabul edilemez."

Yazarımıza göre bu "somut pratik adım" kendisinin de bahsettiği düzen içi taraflaşmada yerini almaktadır.

Neyse ki, CHP böylesi bir miting gerçekleştirdi de "analiz etmekle yetinmeyip, somut-pratik adım" atabildiler. Ne mutlu onlara!

"Böylesi bir evrede CHP'nin düzenleme kararı aldığı mitingün bir fırsata dönüştürülmesi için girişimlerde bile bulunmayanlar ne kadar sol söylemlerle bunu yapmış olurlarsa olsunlar siyasetin dışına düşmüşlerdir." Evet, burjuva siyasetinin dışına.

R. U. KURŞUN

Kadın işçiler safını seçmeli, bu düzene karşı örgütlenmelidir!

Türkiye oldukça kritik günlerden geçiyor. Mevcut düzenin içerisinde bulunduğu çok yönlü krizlerin 'olağanüstü halini' yaşıyoruz. Temelde gücünü işçi sınıfının örgütsüzlüğünden alan sermaye düzeni, istediği istikrarı bulmak adına her türden seçeneği deniyor. Baskıyı arttırarak sağlamayı umdukları "istikrarın" faturasını ise, her zaman olduğu gibi işçi ve emekçiler, kuşkusuz ki en çok da emekçi kadınlar ödeyecektir.

Hak ve özgürlüklerin zaten kısıtlı olduğu bu ülkede, çok daha koyu bir baskı ve belirsizliklerle dolu bir gelecek bizleri beklemektedir. Siyasal alanda oldukça ciddi bir kriz yaşanmaktadır. Yaşanan krizi atlatmak adına ellerinden gelen tüm manevraları kullananlar darbe girişiminden de bu şekilde faydalanmaktadır. Bir yanda "demokrasi" çığırkanlığına, diğer yanda OHAL uygulamalarına tanık olmaktayız. Emekçi halktan ise demokrasi adı altında oynanan kötü bir mizansenin figüranı olmaları istenmektedir. İşçi ve emekçi kadınlar bu oyunu bozmalı, safını doğru seçmelidir. Çünkü ne darbe, ne AKP gericiçiliği ne de burjuva demokrasisi bizlerin sorunlarına çözüm olamaz.

DARBELİ YA DA DARBESİZ TÜRKİYE HALİ

Türkiye'de yaşanan darbe dönemlerine ve sonrasında devreye sokulan parlamentere baktığımızda işçi-emekçi kadınların yaşamlarının özünde aynı kaldığını görürüz. Zira rejim biçimi değişse de mevcut sömürü düzeni değişmemektedir. Darbeli-darbesiz Türkiye gerçekliğinde sömürü, yoksulluk, işsizlik baki kalmaktadır, işçi-emekçi kadınlar

sosyal yıkım saldırılarının, baskının ve kadına yönelik şiddetin hedefi olmaya devam etmektedir.

Bu gerçekler ortadayken, 15 Temmuz darbe girişiminin hedefinde yer alan AKP hükümeti "demokrasi" bayraktarlığına soyunmaktadır. Oysa ki son 14 yıllık AKP dönemi bu demokrasinin nasıl ve kim için olduğunu açıkça göstermektedir. Bu demokraside, sermayeye sömürme özgürlüğü sınırsızca sunulurken, işçi ve emekçilerin payına ise hep açlık ve yoksulluk düşmüştür.

AKP'nin hükümet koltuğuna oturduğu günden bugüne kadına yönelik şiddet %1400 artmıştır. Gasp edilen hak ve özgürlükleri için sokağa çıkan kadınlar, kendine demokrat burjuvazinin TOMA'larına, gazlarına, coplarına fazlasıyla maruz kalmıştır. Sadece fiziksel şiddetin değil, devletin yetkili ağızlarından çıkan sözlü saldırıların da hedefinde olmuşlardır. Sermaye devletinin sözcüleri kadınlar hakkında neler söylememiştir ki? Kahkaha atmalarından hamileliğine, etek boyundan çalışma hakkına ve eksik-yarım kadınlığına dek pek çok çirkin söylem ve hakarete maruz kalmışlardır. Bunların yanı sıra kadın iş gücünü daha fazla sömürmenin "esnek" yolları yine bu dönemlerde yasallaştırılmıştır.

Şu günlerde moda haline getirilen demokrasi şarlatanlığına eşlik eden bir başka yalan ise "birlik-beraberlik" söylemidir. Bugün "birlik-beraberlik" lafını diline dolayanlar Kürt coğrafyasında "kadın da olsa çocuk da olsa" gereğini yapmış, Taybet ananın ölü bedenini günlerce sokakta bırakmış, Ekin Wan'ın işkençe edilmiş çıplak bedenini teşhir etmiş,

sayısız taciz ve tecavüzün altına bizzat imza atmışlardır. Cizre'de, Sur'da ve daha pek çok kentte evler yıkılmış, çocuklar öldürülmüş, ormanlar yakılmışken, 27 Mayıs'tan beri kayıp olan 'Hurşit Kültür nerede?' sorusu yanıtız bırakılmışken, kimse bu düzende demokrasiden, birlik-beraberlikten bahsedemez.

Bu sömürü düzeni sürdükçe, işçi-emekçi kadınlar, hak ve özgürlüklerden mahrum şekilde, hep ezilmeye ve sömürülmeye devam edecektir. Yaşamımızı köleleştiren, haklarımızı gasp eden, geleceğimizi belirsizleştiren ve bizlerden çalanlardan hesap sormak için safımızı

doğru seçmek zorundayız. Onların oyunlarına alet olmak değil, oyunlarını bozmak için örgütlenmek, sokağa çıkmak gerekmektedir. Gerçeklerin karartıldığı, ters yüz edilmek istendiği bu süreçte yapılması gereken şey kendi bağımsız sınıf çıkarlarımızı doğrultusunda bu düzene karşı mücadeleyi büyütmeğdir. Çünkü işçi kadınların safı bu sömürü düzeni, onun cuntacı ya da "demokrat" biçimleri olamaz. Bu nedenle gerçek kurtuluşumuz için sömürsüz, eşit ve özgür yaşayabileceğimiz sosyalizm mücadelesinde yerimizi almalıyız.

OHAL uygulamaları ve üniversiteler

Darbe girişiminin ardından AKP-cemaat çatışması sürmekte. Darbenin hemen ardından 19 Temmuz'da YÖK tüm üniversite rektörlerine bir yazı gönderdi ve "paralel devlet yapılanması ile bağlantılı olan akademik ve idari personelle ilgili işlem yapılması"ni istedi. Ardından OHAL ilanı ile birlikte cemaatle ilişkisi olan eğitim kurumlarının kapatılması kararı alındı. Bu uygulamaların sonucunda yaklaşık 65 bin öğrencinin eğitim gördüğü 15 üniversite kapatıldı, en az 41 üniversitede 1617 personel açığa alındı, en az 12 üniversiteden 234 kişi gözaltına alındı ve 8 kişi tutuklandı. Ayrıca YÖK

bütün dekanların istifasını istedi. Dört üniversitenin rektörü ise açığa alındı. Bu tasfiye dalgası ile birlikte akademisyenlerin bilimsel çalışmalar için yurtdışına çıkışları da rektörlerin iznine bağlandı.

Darbe girişiminin ardından yaşananlar AKP'nin cemaati temizleme operasyonu olarak yansıtılsa da, bu uygulamaların ilerici-devrimci kesimlere yönelik bir cadı avına dönüştürüleceği açıktır. Nitekim açığa alınan akademisyenler arasında Barış İçin Akademisyenler'in "Bu suça ortak olmayacağız" bildirisine imza atan 10 akademisyen de bulunmaktadır. Ayrıca açığa alınan ve hakkın-

da soruşturma açılanların arasında Eğitim-Sen'li öğretmenler de bulunmaktadır.

Geçtiğimiz eğitim döneminde üniversitelerde her türlü devrimci faaliyete yasak koyan, gerici-faşist beslemelerini ilerici-devrimci öğrencilerin üzerine salan, ÖGB-polis saldırıları ile öğrencileri sindirmeye çalışan üniversite yönetimleri bir yandan da soruşturma-ceza terörünü devreye sokuyordu. Bunun yetmediği yerde ise gözaltı-tutuklama terörü devreye giriyordu. Bu saldırganlıktan ilerici-demokrat akademisyenler de payına düşeni alıyordu. Barış isteyen, düşünce özgürlüğünü savunan akademisyenler üniversitelerinden kovuluyor, tutuklanıyordu. Kısacası darbe girişiminin öncesinde de üniversitelerde büyük

bir baskı ve yasak ortamı vardı. Yani darbe girişimi ve ardından devreye sokulan OHAL uygulamaları ile birlikte devrimci öğrencilerin ve akademisyenlerin karşı karşıya kaldığı baskı özü itibarı ile değişmeyecektir. Tersine, sermaye devleti kendisine bulduğu OHAL dayanağı ile birlikte baskılarını arttırmanın yolunu bulacaktır. Öte yandan da "darbe karşıtlığı" üzerinden gençliği gerici boğazlaşma içerisinde taraflaştırmaya çalışacaktır.

Bu noktada devrimci öğrencilerin göstereceği irade önemlidir. Devrimci öğrenciler, sermaye devletinin baskı ve yıldırma politikaları karşısında direnme ve gençlik kitlelerine devrim ve sosyalizm alternatifini taşıma sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

Ne askeri darbe, ne de polis rejimi...

Yaşasın işçi sınıfı mücadelesi!

Tekstil işkolunda çalışan bir işçi olarak 15 Temmuz "darbe" gecesinde fabrikada çalışıyordum. Sürekli olarak sosyal medyadan gelen mesajlar, işyerimde bütün işçi arkadaşlarımızı tedirgin etti. Boğaziçi Köprüsü'nün kapatıldığı, Genelkurmay Başkanı'nın rehin alındığı haberleri gelince hepimizde bundan sonra ne olacak tedirginliği oluştu. Hepimiz sokaklarda insanların öldüğü, tankların dolaştığı haberlerini aldıkça, refleks olarak ailemize, dostlarımıza ulaşmaya çalıştık. Durumun da etkisiyle makineleri kapatarak işi bıraktık. Bir kaç saat boyunca makineleri durdurup, üretim yapmadık. Evlerimize gidip ailemizin yanında olmak istedik. Personel müdürü fabrikaya gelerek, bize tekrar işbaşı yaptırmak için taklalar attı. Durumun "hükümet"imiz tarafından kontrol altına alındığını, her şeyin normal olduğunu, burada daha güvende olduğumuzu, dışarı çıkmamanın tehlikeli olduğunu söyleyip durdu. Onun derdi bizim güvenliğimiz değil üretimin devamıydı, bunu hepimiz biliyorduk. Fabrikada bulunan üç bölümden arkadaşlarla bir aradaydık. Yaklaşık üç saat çalışmadık. Ancak müdür, bölümleri ayırıp konuşmayı deneyince başarılı oldu. Üç saatin sonunda makineleri çalıştırdık.

Bir tarafta TSK'nın yönetime el koyduğu, ikinci bir emre kadar sokağa çıkmanın yasaklandığı, sıkıyönetim ilan edildiği haberleri... Diğer tarafta ise "demokrasi"ye sahip çıkmak için halkın so-

kaklara çağrıldığına yönelik açıklamalar... ilki askeri darbenin, ikincisi ise koyu bir polis rejimine geçişin habercisi idi. Şimdi de OHAL ilan edildi. Her türlü faşist baskının, zorbalığın ve yasaklamanın önü açıldı.

Günlerdir işçi ve emekçileri kandırarak alanlara çağırıyorlar. Bu çağrılara yanıt verip meydanlara çıkanları "demokrasiyi savunanlar", olmayanları ise darbe yanlısı ilan ederek, toplumu gerici bir zeminde ayrıştırmamanın gayretindedirler. Bizim de fabrikamızdan yüzlerce işçi arkadaşımız meydanlara çıkıp demokrasiyi savunduklarını sanıyorlar. Böyle

aldatılıyorlar. Ancak yaşanan gelişmeler üzerinden söz konusu boğazlaşmanın kimin çıkarı için yaşandığını anlattığımızda, gerçekte amaçlarının ne olduğunu ortaya koyduğumuzda arkadaşlarımız gerçeğin farkına varmaya başlıyorlar. Darbe gerçekleşmiş olsaydı, bizleri tarihimizin en ağır, en zor dönemlerinden birisi bekliyor olacaktı. Peki darbe başarısız bir şekilde sonuçlandığında biz işçi ve emekçiler için bir şey değişmiş mi oldu? Hayır! Zira OHAL uygulaması ile ilk olarak işçi eylemlerine saldırmaya başladı sermaye devleti.

Bu karmaşıklık içerisinde kıdem tazminatının fona devri (gaspı), bireysel

emeklilik sistemi vb. uygulamalar sessizce meclisten geçirilecek. En meşru haklar için yapılan eylemler OHAL uygulaması ile engellenecek, emekçiler baskı ve zorbalık ile sindirilmeye çalışılacak.

Biz işçi ve emekçilere ne askeri darbe, ne demokrasi makyajıyla süslenmiş olan polis rejimi, ne de OHAL uygulamaları çözüm olabilir.

Bizim kurtuluşumuzun yolu, devrimci sınıf mücadelesinden geçmektedir. O halde darbeye, OHAL'e, İŞİD vari gerici kafa kesen çetelere, meclisten geçirilen kölelik yasalarına karşı devrimci sınıf mücadelesini büyütelim.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

CHP mitingine katılanlara bir çift söz...

24 Temmuz Pazar günü darbeye karşı "Cumhuriyet ve demokrasi" mitingi yapıldı. Haftalardır büyük bir korkuyla gelişmeleri izleyen reformist sol cenah ve mesleki/sendikal oluşumlar (KESK, TTB, TMMOB, Halkevleri, EMEP, EHP, Kaldıraç, BHH, TÖPG, KOS, İKS) bayrağını kaptığı gibi CHP'nin kanatlarının altında Taksim Alanı'nda yerini aldılar. İşine geldi mi sözde devrimci, militan kesilenler, bu kaos ortamında birlik olduklarını göstermek için Taksim alanında yapılan, AKP iktidarının temsilcilerinin de yer aldığı mitingde büyük bir coşku ve kararlılıkla katıldılar.

15 Temmuz'dan bu yana yaşanan gelişmeleri emekçilere kendi durdukları yerden anlatmaya bile cesaret edemediler. Ancak yazılı açıklamaları sitelerine koymakla yetindiler. Anlaşılan CHP'nin

çağrısıyla kendilerine güven geldi ve mitingde yer almak için koşup soluğu Taksim'de aldılar. Ve manşetlerinden 10 maddelik "Taksim Manifestosu" yayınladılar.

Manifestonun 3. maddesi diyor ki: "Her türlü darbeye ve parlamenter sistem üzerindeki her türlü vesayete karşı çıkmak tüm demokratların, demokrasiden yana olanların bu ülkeye namus borcudur. Hep birlikte ve her zaman ne darbe, ne dikta; yaşasın tam demokrasi demeliyiz ve söylemeye devam etmeliyiz."

Bu parlamento değil mi ki biz işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının üzerinde tahakküm kuran, sömürü koşullarını ağırlaştırın, katleden, imha eden? Biz üretkenleri hiçe sayan, inim inim inleyen bu parlamento değil mi? Bu parlamen-

to değil mi, işçi düşmanı yasaları bir bir çıkararak, iş cinayetlerini, taciz ve tecavüz davalarını yeni yasalarla aklayan? Sorular çoğaltılabilir...

Sermaye düzeninin tarihinde parlamento yoluyla alınan kararlar üzerinden hiçbir zaman işçinin yüzü gülmedi. Haklarımız bu parlamentoda hiç büyümedi. Aksine küçüldükçe küçüldü.

AKP iktidarı elini güçlendirmeye, işçileri, emekçileri kendi yanında yedeklemeye, bilinçlerini bulandırmaya çalışıyor. Saldırı yasaları ise bir bir hayata geçiyor. CHP belediyeleri OHAL'i imkâna dönüştürüyor, direniş çadırlarını topluyor. Ve bizim yılmaz solcularımız CHP'nin kanatları altında Taksim'e dokülüyor.

Geçtiğimiz 1 Mayıs'ta Taksim iradesi ortaya koyanları "alan fetişizmi"yle suçlayanlar, Bakırköy'ü "şimdi birlik zamanı" diye gerekçelendirenler, CHP coşku suyla Taksim alanını doldurdu.

Fabrikalarda, işyerlerinde örgütlü,

örgütsüz her alanda hiçbir faaliyet yapmadılar. Çünkü öyle bir korku salınmıştı ki içlerine, "Taksim manifestosunu" bayrak edinmeleri onları daha sevimli gösterecekti.

Sizin istediğiniz demokrasinin kimin demokrasisi olduğu açık. Burada biz işçilerin bir yeri olmadığı da.

İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu, DİSK, KESK, TTB, TMMOB, İKP, Halkevleri, EMEP, EHP, Kaldıraç, BHH, TÖPG, KOS, İKS biz işçi ve emekçilerin sırtında birer kambura dönüşmüş bulunuyor. Çünkü sınıfa, sınıf davasına inanmıyor, korkuyorsunuz. Daha doğrusu yüreğiniz buna yetmiyor. Diyeceğim o ki, en iyisi bu birliği CHP çatısı altında birleştirmenizdir. En azından sizin için bir ağırlığa dönüşmüş bulunan "sosyalist" ya da "devrimci" sıfatlarından böylece kurtulmuş olursunuz.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

ÇORLU'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

OHAL, yeni baskı yasaları, artan polis devleti uygulamaları...

Avrupa burjuvazisi geleceğe hazırlık yapıyor

Ölüm makinesi IŞİD'in Fransa'nın Nice kentinde gerçekleştirdiği katliam, beklendiği gibi, Avrupa'da "güvenlik tedbirleri" yalanı ile polis devleti uygulamalarına hız kazandırmanın fırsatına çevrildi.

Fransa, katliamı bahane ederek OHAL uygulamasını üçüncü kez uzattı. Hollande-Valls hükümeti "Terör saldırısı" bahanesi ile çoktandır 110 bin asker ve polis gücünü yeterli bulmamış olacak ki, bu katliamın hemen ardından 12 bin askeri daha göreve çağırdı. Çağrının asıl muhatabı ise gençlikti. Öte yandan sınırlardaki denetimler daha da sıkılaştırıldı. Otoban girişleri dahi kontrol noktası işlevi görmeye başlamıştır.

Almanya henüz Fransa'dakine benzer bir IŞİD saldırısına sahne olmadı. Buna rağmen en küçük bir olayı dahi yeni baskı yasaları ile karşılamak konusunda çok istekli ve çok atak davranıyor. 18 Temmuz'da Würzburg kentinde bıçaklı-baltalı bir IŞİD üyesinin bindiği trende 20 kişinin yaralanması ile sonuçlanan saldırısı ve ardından aynı zamanda Alman vatandaşı da olan İran kökenli bir kişinin Münih'teki bir alış-veriş merkezinde gerçekleştirdiği, 10 kişinin ölümü ile sonuçlanan saldırı sırasında yapılanlar bunun yeni bir örneği oldu.

Özellikle Münih'teki saldırı sonrasında, tepeden tırnağa Gestapo ruhu ile donanımlı Alman polisi, polis devleti uygulamalarının öncüsü olduğunu bir kez daha kanıtladı. Saldırısı ilk anda bir IŞİD saldırısı olarak niteledi ve anında OHAL ilan edip, tam 2300 polisi seferber etti. Bu da yeterli gelmedi, çevre eyaletlerden de destek alındı. Operasyonlara GSG 9 (Terörle Mücadele Birliği) adlı güç de ka-

tıldı. Aynı anda Münih'teki tren, metro, tramvay ve otobüs seferleri iptal edildi. Gerçi, saldırının IŞİD saldırısı olmadığına anlaşılması ile OHAL uygulaması da dahil, tüm bu uygulamalara son verildi ama polis kuşatması devam ediyor. Polis devleti uygulamaları hızından bir şey kaybetmiş değil.

Benzer uygulamalar Avrupa'nın diğer ülkelerinde de var. Gerekçe, yine aynı. Örneğin, İngiltere'de, diğer şeylerin yanı sıra, "terör riski"nin büyük olduğu yalanı ile olağan toplantılar ve halk etkinliklerine dahi sınırlamalar getirilmeye çalışılıyor. Ciddi ciddi yasaklama yönlü hazırlıklar var. İtalya hükümeti Fransa ile sınırını sıkı bir kontrol altına almış durumda. Özellikle en başta demiryolu hattı olmak üzere, en çok kullanılan geçiş yerlerinde çok sıkı kontroller yapılıyor. IŞİD saldırısına sahne olan Belçika ha bire polis sayısını artırıyor.

Hiç kuşkusuz tüm bu hazırlıklar geleceğe dönüktür. En yalın ve kısa anlatımla, gelmekte olan sınıf mücadelelerine dönük kıta çapında bir hazırlığın ifadesidir. Fransa kelimenin tam anlamı ile sınıf mücadelelerinin ülkesidir. Bir devrimler ülkesidir. Almanya geçen yüzyılda ülkeyi boydan boya sarsan devrimci kalkışmalara sahne olmuştur. Belçika Fransa'ya nazire yaparçasına, geçmişte son derece inatçı ve militan işçi grevlerine ve devrimci mücadelelere ev sahipliği yapmıştır.

Dikkate değer olan bir diğer şey de herhangi bir sınıf ve kitle hareketinin ve devrimci kalkışmanın, cereyan ettiği ülke ile sınırlı kalmayıp kıta düzeyinde yayılmasıdır. Marx ve Engels'in bir dönemki "kıta devrimi" beklentileri boşuna

değildi. Bugün üzerinden bakmak çok yanıltıcı, bunun çok gerilerde kaldığını düşünmek de o denli yanıltıcıdır. Avrupa şu ya da bu zaman içinde yeniden ciddi sosyal sınıf hareketlerine sahne olacaktır. Şimdiden bunun mayalandığını söylemek hiç de abartı olmayacaktır. Gelecekteki seyri ve sonucu ne olursa olsun, Fransız işçi, emekçi ve öğrenci gençliğinin 4 ayı aşkın bir süredir ortaya koyduğu büyük hareketlilik bunun günümüzdeki kanıtı ve somut bir karşılığıdır. Belçika işçi ve emekçilerinin vakit geçirmeden onları tamamlayan eylemleri de eski geleneğin bugün de geçerli olduğunu göstermektedir.

ABD'nin çekmecelerinde "önemlidir" ibaresi ile saklanan ve zaman zaman Avrupa burjuvazisinin kulağına fısıldanan raporlar bu gerçeği doğrulayan bir başka kanıttır.

Her şey bir yana Avrupa burjuvazisi tarihsel ve sınıfsal bilinç yüklü ve de oldukça deneyimli bir burjuvazidir. Avrupa'nın gelecekte yeniden ve hem de geçmişten daha güçlü sosyal sınıf mücadelelerine sahne olacağını en iyi o bilmektedir.

Avrupa burjuvazisi bugüne göre değil, geleceğe göre hazırlık yapmaktadır. IŞİD saldırıları ve başka bahanelerle polis devleti uygulamalarına her gün yeni bir boyut kazandırması bu hazırlığın andaki karşılığıdır. Fransa'da bir sömürü, soygun ve kölelik yasası olan, tüm kıta işçi ve emekçilerine dayatılacak El Khomri yasası bunun yoğun halidir.

Tüm bunlar da göstermektedir ki yaşlı kıtanın işçi ve emekçilerini oldukça zorlu günler ve aynı zamanda tarihsel görev ve sorumluluklar beklemektedir.

Fransa'da kölelik yasası geçti

Fransa parlamentosu işçi ve emekçilerin karşı çıktığı kölelik yasasını 21 Temmuz günü onayladı. Ülkede Nice Katliamı ardından OHAL'in uzatılması ve "güvenlik" adı altında baskılar artırılırken, yasanın mecliste oylanmadan kabul edilmesi de tepkilere yol açtı.

Sendikalar kölelik uygulamalarına karşı olduklarını ve eylemlerini sürdüreceklerini açıklarken, Eylül ayında ülke çapında yeni eylemler yapacaklarını ifade etti.

Yasanın geçmesinin ardından başbakan Manuel Valls ise çoğunluğun karşı çıktığı yasayı övmeye devam etti. Valls, "Ülkemizdeki reformlar yolunda önemli bir adım atıldı; işçilere daha çok hak, küçük ve orta ölçekli işletmeler için daha çok imkan ve daha çok istihdam" diye konuştu.

Yasaya karşı çıkıyor gibi gözükten meclisteki diğer partiler ise yasanın mecliste bu şekilde fiilen kabul edilmesinin demokratik işleyişe aykırı olduğunu söylemekle yetindi.

Münih'teki AVM'de saldırı: 9 kişi öldü

Almanya'nın Münih kentinde bulunan Olympia-Einkaufszentrum adlı alışveriş merkezinde 22 Temmuz günü silahlı saldırı meydana geldi.

Saldırı sonrasında açıklama yapan Münih Emniyet Müdürü, 9 kişinin öldüğünü, 3'ü ağır 16 kişinin yaralandığını, saldırganın da intihar ettiğini açıkladı. Bu tespitlerinin görgü tanıklarının ifadelerine ve kamera kayıtlarına dayandırıldığını sözlerine ekledi.

Saldırının ardından AVM çevresi polis ablukasına alınırken kentteki toplu taşıma hizmetleri durdurulmuştu. Yapılan açıklamada, özel tim de dahil yaklaşık 2 bin 300 polisin saldırı ardından bölgede harekete geçirildiği belirtildi.

Asya-Pasifik'te hegemonya krizi "müzakereler" ile sürüyor

Başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın pek çok bölgesinde yürütülen kirliliğe savaşlarla su yüzüne çıkan emperyalizmin hegemonya krizi, Asya-Pasifik'te de belli başlıklar üzerinden gözler önüne seriliyor.

ABD'nin saldırgan hamlelerinin "Çin ve Kuzey Kore tehdidi" gibi bahanelerle hayata geçirildiği bölgede, kurulan ittifaklar ve krizi şu an için bastırmak adına yapılan "müzakereler" de devam ediyor.

Güneydoğu Asya Uluslar Birliği (ASEAN) 49. Dışişleri Bakanları Toplantısı da bu mücadelelerin bir alanı olarak gerçekleşti. Toplantıda "Güney Çin Denizi'nde egemenlik", Kuzey Kore'nin hamleleri gibi konular gündem oldu.

GÜNEY ÇİN DENİZİ'NDE EGEMENLİK SORUNU

Geçtiğimiz haftalarda Birleşmiş Milletler'in (BM) Güney Çin Denizi'nde egemenlik sorununa dair ABD'nin ve işbirlikçilerinin lehine, Çin'in ise aleyhine almış olduğu kararın, toplantının sonuç metninde geçmesi talebi reddedildi. 24 Temmuz Pazar günü hazırlanan sonuç metninde yalnızca, Güney Çin Denizi'nde "devam eden ve son olarak yaşanan gelişmelerle ilgili ciddi endişe duyulduğu" ifadeleri yer aldı.

Hemen ardından 25 Temmuz Pazartesi günü ise ABD, Avustralya ve Japonya tarafından ortak bir bildiri yayınlanarak Çin ile egemenlik sorunu yaşayan Güneydoğu Asya ülkelerine "güçlü destek" verileceği belirtildi.

Bildiride Çin'in Güney Çin Denizi'nde egemenlik hakkı iddia etmeye ve askeri yapılar inşa etmeye son vermesi yönünde tehdit vari ifadelerle yer verildi.

Bunun üzerine Çin Dışişleri Bakanı Wang Yi açıklama yaparak bu üçlü ittifakın yayınladığı bildirin "barışçıl" olmadığını, aksine bölge açısından "sorun yaratıcı" olduğuna vurgu yaptı.

Atılan karşılıklı adımların yanı sıra Güney Çin Denizi konusundaki anlaşmazlığa dair Yi'nin ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'den sorunun müzakere edilmesi ve gerilimin tırmandırılmaması için destek talebinde bulunduğu ileri sürüldü.

ABD sözcüsü Kerry ise 27 Temmuz Çarşamba günü basın toplantısı düzenleyerek "müzakerelere destek" açıklamasında bulundu. Güney Çin Denizi'nde Çin ile karşı karşıya gelen Filipinler'e ziyaret gerçekleştiren Kerry, Çin'in talebine uyumlu gözükerek şu ifadeleri kullandı:

"(Çin) dışişleri bakanı gerilimden uzaklaşıp yeni bir sayfa açmanın zamanının geldiğini söyledi. Biz de buna katılıyoruz... kimse provokatif veya gerilimi artırıcı adım atmamalı."

ABD'nin bir yandan Çin'i kuşatmaya çalışıp, diğer yandan da "gerilim artmasın" söylemleri ise hem ikiyüzlülük, hem de kendi elini güçlendirmek için "diplomasi" yürütmeye devam edeceği anlamına geliyor. Öyle ki BM'nin kararından aldığı güce yaslanan Kerry, "karar bağlayıcı bir karar fakat karşı karşıya gelme çabası içerisinde değiliz" ifadelerini kullandı.

Öte yandan Çin'e karşı hamlelerinden vazgeçmeyen ABD bu konuda da ısrarını sürdürüyor. 26 Temmuz Salı günü Amerikan donanmasından amiral Mark Richardson Güney Çin Denizi'ndeki askeri varlıklarını ve hareketlerini sürdüreceklerini açıkladı. Richardson ABD'nin bu hamlelerini Çin'e kabul ettirdiğini öne sürdü.

GÜNEY KORE'NİN THAAD FÜZELERİNİ YERLEŞTİRME PLANI

ABD ile işbirliği içerisinde Güney Kore'nin topraklarına THAAD füze sistemleri yerleştirmesi doğrultusunda adımlar atması da Asya-Pasifik bölgesindeki gerilimleri bir kez daha su yüzüne çıkardı.

Güney Kore'nin THAAD sistemini yerleştirmesine karşı çıkan Çin, sistemin kendi "güvenliği"ni tehdit edeceğini savunuyor. ABD ve işbirliği içerisinde olduğu ülkeler ise bölgedeki hegemonyalarını korumak adına hiçbir fırsatı kaçırmaya özen gösteriyor. Aynı zamanda da kendilerini meşrulaştırmak adına türlü kılıflarla adımlarına bahane yaratıyor. "Kuzey Kore tehdidi" de bu açıdan öne çıkarken, THAAD sisteminin bahanesi olarak da bu konu ileri sürülüyor. Güney Kore, sistemin Kuzey Kore'ye karşı "önlem" olduğunu iddia ediyor.

GÜNEY KORE'DE THAAD'A KARŞI EYLEMLER

Diğer yandan Güney Kore'de emekçiler THAAD'ı protesto etmek için eylemler gerçekleştiriyor. Füze sisteminin kurulacağı yer olarak Kuzey Gyeongsang iline bağlı Seongju kasabasının belirlendiği 13 Temmuz'dan bu yana eylemler devam ediyor. 13 Temmuz günü binlerce kişinin toplandığı başkent Seoul'deki eylemin ardından özellikle Seongju'da eylemler aralıksız sürdü.

Son olarak yapılan eylemde hükümet binasına yürüyüş gerçekleştirildi. "THAAD konuşlandırılmasına kesinlikle karşıyız" yazılı flamalar taşıyan emekçilerin, füze sisteminin çevrede ve kendi sağlıklarında yaratacağı tahribata karşı çıktıkları belirtildi.

Bu yıl Akdeniz'de 3 bin göçmen boğuldu

Uluslararası Göç Örgütü (IOM), 2016'nın başından bu yana 3 binden fazla göçmenin Avrupa'ya deniz yoluyla girmek isterken yaşamını yitirdiğini duyurdu.

26 Temmuz'da BM Cenevre Ofisi'nde düzenlenen basın toplantısında konuşan IOM Sözcüsü Leonard Doyle, 2016'nın başından bu yana 383'ü Ege Denizi'nde olmak üzere 3 binden fazla göçmenin Akdeniz'i geçerek Avrupa'ya deniz yoluyla girmek isterken boğulduğunu, 249 bin 854 göçmenin ise Avrupa'ya girmeyi başardığını söyledi.

IOM'nin verilerine göre, 2016 başından 24 Temmuz'a kadar geçen sürede Avrupa'da deniz yoluyla en fazla göçmenin giriş yaptığı ülke Yunanistan oldu. Yunanistan'a bu yıl 159 bin 657, İtalya'ya 88 bin 351 sığınmacı girdi.

Verilerde, Avrupa'ya girmeyi başaran göçmenlerin üçte birinin Suriyeli olduğu, 78 bin 779 Suriyeli göçmenin Avrupa'ya girdiği belirtildi. Suriyelileri 40 bin 878 kişi ile Afganistan, 25 bin 607 kişi ile Irak'tan gelenler takip etti.

Bangladeş'te çocuk işçi işkenceyle öldürüldü

Tekstil işçileri için cehennem olarak anılan Bangladeş'in başkenti Dakka'da yer alan bir tekstil fabrikasında, 9 yaşındaki çocuk işçinin işkenceyle öldürüldüğü ortaya çıktı.

İsveç Haber Ajansı TT'nin haberine göre, bazı çalışanlar yüksek hava basıncı kompresörü küçük çocuğun matına sokarak iç organlarının parçalanmasına neden oldu. Çocuk işçi, iç organlarında meydana gelen kanama nedeniyle yaşamını yitirdi.

Olayın ardından bir kişi gözaltına alınırken, çocuk işçi çalıştıran patronun da polis tarafından arandığı bildirildi.

ABD ve Almanya Türkiye'deki darbenin başarısızlığına çok öfkeli

Peter Schwarz

Amerikan ve Alman hükümetinin Türkiye'de başarısız olan darbeye verdikleri tepkilere baktığımızda başkaldıranları politik olarak destekleyip başarılı olmalarını beklediklerine dair bir şüphe yoktur.

Berlin gibi Washington da, darbeyi kınamak için belli bir süre geçmesini bekleyerek, başkaldıranların başarısız oldukları net bir şekilde belli olduktan sonra açıklama yaptılar.

Darbe gecesinde ilk olarak ABD Dışişleri Bakanı John Kerry yerel saatle 23.00'te Moskova'dan bir açıklama yaptı. O anda, darbe başarılı olacak gibi gözüktüyordu ve Kerry de kesin konuşmak için olabildiğince çaba sarf etti.

Genel geçer ifadelerle "Türkiye'de istikrar ve devamlılık" için çağrı yaptı. Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın insanları FaceTime ile direnmeye çağırmasından ve gidişatın değişmesinden yalnızca yarım saat sonra Kerry ve Başkan Obama "Türkiye'nin demokratik olarak seçilmiş hükümetine" destek çağrısında bulundu.

Almanya hükümeti daha bile uzun süre bekledi. Cumartesi erken saatlerde Almanya saatine göre 1.00'de, hükümet sözcüsü Steffen Seibert Twitter'dan, demokratik düzenin ve insanların hayatının korunmasına saygı gösterilmesi çağrılı kısa bir mesaj yolladı. Sonra Cumartesi sabahı Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier söz aldı ve "Türkiye'deki demokratik düzeni zorla değiştirmeye yönelik her türlü girişimi" kınadı. Öğleden sonra ise Şansölye Angela Merkel basına yaptığı kısa bir açıklama ile darbe girişimini kınadı.

Askeri ittifakın komuta kademesinde ve gündelik savaş görevlerinde Amerikan ve Alman askeri birlikleriyle işbirliği içerisinde bulunan, NATO'nun ikinci büyük ordusunun rütbelileri arasındaki askeri ayaklanmanın, bir kınama, yorum ve tartışma fırtınası ortaya çıkarması beklenirdi. Ama buna benzer hiçbir şey olmadı.

Formalite olarak demokrasiyi savunma çağrılı kısa açıklamalardan sonra, siyasetçilerden ve basın organlarından gelen eleştiriler, darbe girişiminin açık hedefi olan Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan'a yöneltilmektedir. Amerikan ve Alman yönetici seçkinler; devleti ve ordu aygıtını kendi ajanlarından temizleyerek, başarısız darbeyi muhaliflere karşı kullanarak Erdoğan'ın sağcı İslamcı destekçilerini güçlendirmesine kızgındır.

Türkiye'deki subayların Amerika ve

Almanya'nın desteği olmaksızın darbeye girişmiş olmaları beklenemez. Erdoğan'ın hükümeti ile Washington ve Berlin arasındaki gerilim; Kürt sorunu, Suriye savaşı ve Türkiye-Rusya yakınlaşması nedeniyle geçen haftalarda artmıştı.

Bununla birlikte, başkaldıranlar ve ipleri ellerinde tutanlar açık bir şekilde hesap hatasına düştü. Henüz net olmayan sebeplerden ötürü darbenin gidişatı beklenmedik bir yola girdi. Öyle gözüküyor ki, darbeye öncülük edenler Erdoğan'ın harekete geçirebileceği halk desteğini küçümsemişlerdi.

Darbe başarılı olmuş olsaydı, 2014'te Ukrayna'daki darbeyi ve geçen sene Mısır'daki kanlı karşı-devrimi destekledikleri gibi Washington ve Berlin onu destekleyecekti.

Erdoğan, seçimle gelen bir önceki Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi gibi şu an hapiste olsaydı onlar tek bir demokratik kaygı göstermeyeceklerdi. Onlar demokrasi sorununu sadece kendi politik hesaplarına uyduğu için gündeme getiriyor ve şu anda da durum bu şekilde.

Başkaldıranlara yönelik eleştirilerden hemen hiç bahsetmeyen Atlas Okyanusu'nun her iki tarafındaki politikacılar "intikam, keyfi müdahale ve orantısız güce" dair Türkiye'deki rejimi uyarıyor ve "hukukun ve demokratik ilkelerin" gözetilmesi yönünde ısrar ediyor.

[18 Temmuz] Pazartesi günü Avrupa Birliği dışişleri bakanlarıyla yapılan bir görüşme sonrası Kerry, hükümetin politik rakiplerine karşı eylemlerinin devam etmesi durumunda, Türkiye'nin NATO üyeliğini kaybedebileceği konusunda dolaylı olarak uyarıda bulundu. "NATO üyeliği demokratik ilkelere saygıyı gerektirir" diye konuştu.

Savaşın harap ettiği ülkelerden gelen mülteciler konusunda Erdoğan ile yaptığı kirli anlaşma konusunda hiçbir kaygı duymayan Merkel, hükümetin gözdağı vermeyi sürdürüp idam cezasını getirmesi durumunda, Türkiye'nin AB üyeliği müzakerelerine anında son verileceği uyarısında bulundu.

Basın bu kampanyada hükümet pro-

pagandasını şişirip başkaldıranlara ilgisini gizlemeyerek özellikle alaycı bir rol oynuyor.

"Türkiye'deki karşı-darbe" başlıklı başyazısında The New York Times, eleştirilerini Erdoğan'a ve politik karşıtlarına yönelik hükümetin darbe sonrası baskılarına yöneltti. Darbenin başarısızlığı hakkındaki şaşkınlığını ve hayal kırıklığını gizleme gereğini neredeyse hiç duymayan gazete şöyle yazdı: "Bay Erdoğan ifade özgürlüğünün yanında değildi, basın yayın organlarını zalimce kendi kontrolüne alıp insan hakları ve konuşma özgürlüğünü kısıtlıyordu. Buna rağmen binlerce kişi başkaldıranlara sırtlarını dönüp, Erdoğan anlamını aşındırsa da demokrasiye hala değer verdiklerini göstererek bu çağrıya kulak verdi." Die Welt "Ebedi kurban Recep Tayyip Erdoğan" isimli başyazı yayınlayarak açık şu soruyu sordu: "Bu durumda başkaldıranlarla ilgili sitem edilebilecek tek şey başarısız olmaları değil midir?" Gazetenin

cevabı "hayır" olsa da, bunu demokratik açıdan vermedi; fakat "Bir darbe yalnızca bir sonrakini getirir" diyerek, askerin iktidarı ele geçirmesinin kurbanlara yol açacağı için verdi.

The Welt am Sonntag, darbeyi subayları "beceriksiz darbe girişimleri listesinin ilk onuna alarak" amatörlikle suçladı. Gazete, bir sonraki girişimin daha iyi olması konusunda umudunu ifade ederek şöyle noktalandı: "Erdoğan İslamcı başkanlık diktatörlüğünü daha sağlam inşa edince, daha dün tankların önünü kapatanlar Kemalist demokrasiyi yeniden inşa etmek için pragmatik bir askeri ara devir isteyecekler."

Muhafazakar Frankfurter Allgemeine Zeitung isyancıların amatörliğini "Darbe niye başarısız oldu" başlığı altında azarladı. Bir sonraki sefere nasıl daha iyi yapılacağı konusunda da tavsiyelerde bulundu.

Rainer Herrmann şöyle yazdı: "En önemli acil soru: Uzun tarihinde böylesi 'başarılı' darbelerin bulunduğu bir ordu gücü ele geçirmek için nasıl böyle amatörce bir girişimde bulunabilir?"

"Darbeci liderler başarılı olmak iste-

dilirse, en önemli devlet kurumlarının kontrolünü ele geçirmeyi denemeliydiler, selefleri gibi devletin sivil zirvesini saf dışı bırakmalıydılar" diye devam ediyor.

Herrmann açıkça başkaldıranların amaçlarını destekledi.

Açıklamalarındaki noktaların "Erdoğan'ı ve Binali Yıldırım altındaki hükümeti eleştirenlerin çoğunluğu tarafından desteklenebilecek" olduğunu yazdı. Bununla birlikte başkaldıranlar "gelecek aylar için bir yol haritası ya da program" sunma konusunda başarısız oldular."

Ama bu değişebilir. "Darbe girişimi engellendi. Fakat yine de, büyük şehirlerin dışında güvenlikten sorumlu ordu ve polis dışındaki kanatlarındaki hoşnutsuzluk halen mevcut."

Diğer makaleler Erdoğan'ı bireysel diktatörlüğünü tesis etmek için bir darbe tezgahlamakla suçladı. ABD'deki Politico şöyle yazdı: "Bazı Batılı yetkililer ve analistler önlenebilir darbenin Erdoğan'ın 'Reichstag yangını' -1933'te Almanya hükümetinde Hitler'in sivil özgürlükleri askıya alıp Nazi diktatörlüğünü başlatmasını meşrulaştıran kundaklamaya atıfta olacağı tahmininde bulunuyor." Almanya'daki Sol Parti'ye yakın olan Junge Welt de darbenin "Türkiye'nin Reichstag yangını" olarak tanımlanabileceğini söyledi. Başarısız olan darbe "Erdoğan'ın uzun süredir planlanan darbesinde bir ileri aşama idi" diye yazdı.

Kerry, Steinmeier ve emperyalist çıkarlıkların diğer zalim savunucuları darbenin arkasında durdu. Amerikan çıkarlarının hassasiyeti, başkaldıranların merkezlerinden biri olan İncirlik hava üssünün 50 Amerikan nükleer savaş başlığı barındırması ile ilgiliydi.

Erdoğan otoriter tutkulara sahip gerici bir politikacıdır. Ama onun hesabını görecektir olan Türkiye'deki ve uluslararası işçi sınıfıdır, Türk ordusu ya da emperyalist güçler değil.

Darbe girişimi böylesi bir taban hareketini özellikle önceden bastırmak içindi. Darbe başarılı olsaydı, Washington veya Berlin gözünü bile kırpmadan ordu, daha önceki darbelerde olduğu gibi, on binlerce militan işçiyi gözaltına alır, işkence eder ve katleddi.

19/07/16

Kaynak: wsws.org

Çeviri: Kızıl Bayrak Çeviri Kolektifi

İşgalci İsrail, Filistinlilere saldırılarına devam ediyor

Siyonist İsrail, Filistin halkına dönük gözaltı, tutuklama terörüne ve Filistinlileri katletmeye devam ediyor.

24 Temmuz günü işgalci İsrail ordusu, yaptığı yazılı açıklama ile 9 Filistinlinin gözaltına alındığını duyurdu. İsrail ordusundan yapılan açıklamada, gözaltına alınanların 5'inin Hamas üyesi olduğu öne sürüldü. Gözaltına alınanların sorgulanmak üzere İsrail Genel Güvenlik Servisi'ne (Şin Bet) nakledildiği kaydedildi.

26 Temmuz günü İsrail hapishanelerinde açlık grevi yapan tutuklulara destek amacıyla Kudüs'ün Ebu Dis belde-sinde eylem düzenlendi. İsrail askerleri, Filistinli eylemcilere plastik mermi ve gaz bombaları ile saldırdı. Saldırıda 30 Filis-

tinlinin yaralandığı belirtildi.

İşgalci İsrail rejiminin Filistinlilere yönelik saldırıları **26 Temmuz** günü de devam etti. Filistinli bir genç kadının askerlerin "dur" ihtarına uymadığı bahanesiyle vurulduğu ileri sürüldü. İsrail ordu sözcüsü tarafından yapılan açıklamada, Kalandiya'daki kontrol noktasına yaklaşan kadının "dur" ihtarına uymadığı iddia edildi. Bu bahaneyle kadına vücudunun alt kısmı hedef alınarak ateş açıldığı öne sürüldü.

Genç kadının sağlık durumuna ilişkin bilincinin açık olması dışında bilgi verilmeyen açıklamada, kadının çantasının bomba imha ekiplerince incelendiği belirtildi. Saldırıda yaralanan kadına mü-

dahale için gelen Filistin Kızılayı'nın da askerler tarafından engellendiği ortaya çıktı. Saldırı sonrasında Kudüs-Ramallah arasındaki kontrol noktası geçişlere kapatıldı.

Siyonist rejim askerleri **27 Temmuz** sabah saatlerinde Batı Şeria'nın Surif belde-sinde Muhammed el-Fakih adlı Filistinlinin kaldığı eve baskın düzenledi.

Fakih'in, İsraili haham Michael Mickey Marc'ı öldürdüğü iddia edilerek işgal askerleri tarafından evi kuşatıldı.

Eve ağır silahlarla baskın düzenleyen askerler Fakih'i katletti.

İsrail askerlerinin Fakih'in kaldığı evi yıktığı, cenazesine de el koyduğu belirtildi.

Kamişlo'da katliam!

27 Temmuz günü Rojava'nın Kamişlo kentinde bomba yüklü kamyonla gerçekleştirilen saldırıda en az 52 kişi katledildi, iki yüze yakın kişi yaralandı.

Kamyonla yüklü bombanın Xerbi Mahallesi'nde Haseke'ye giden ana cadde üzerinde infilak ettirildiği saldırıda binalar yıkılıp araçlar alev alırken enkaz altında mahsur kalanlar oldu.

Saldırının gerçekleştirildiği yerin, kanton bakanlıkları ve PYD ofisine yakın olduğu ve buraların hedef alınmış olabileceği belirtildi. Saldırıya dair açıklama yapan Cezire Kantonu Yasa-me Meclisi Eş Başkanı Hakem Xalo, saldırıyı IŞİD'in üstlendiğini ifade etti.

NUSAYBİN'DE DE 2 KİŞİ YARALANDI

Patlamanın şiddetiyle Mardin'in Nusaybin ilçesi'nde de çok sayıda ev ve işyerinin camları kırıldı. Ziya Gökalp Caddesi'nde bulunan bir işyerinin camlarının kırılarak üzerlerine düşmesiyle Mehmet Sait Biçen (68) ve Nasrettin Dikkat (76) yaralandı.

Suriye ve Irak'ta bombalı saldırılar

Suriye ve Irak'ta devam eden kirli savaşlarla birlikte bombalı saldırılar da yaşanmaya devam ediyor. Son olarak Suriye'nin başkenti Şam'ın Kefersuse bölgesinde saldırı meydana geldi.

25 Temmuz akşam saatlerinde bomba yüklü araçla gerçekleştirildiği belirtilen saldırıda ölen olmadığı bildirilirken, yaralananlar olduğu duyuruldu.

Bu bölgede 2011 Aralık ayında da bombalı saldırılar gerçekleşmiş, 44 kişi katledilmiş, yüzlerce kişi yaralanmıştı.

Irak'ın başkenti Bağdat'ta da bomba yüklü bir aracın patlatılması sonucu, ilk belirlemelere göre 10 kişi öldü, 25 kişi de yaralandı.

Bombalı araçla düzenlenen saldırının, Bağdat'ın doğusunda yer alan Diyala'nın Halis İlçesi girişinde bulunan kontrol noktasında onlarca aracın beklediği sırada gerçekleştiği bildirildi. Saldırıda çok sayıda aracın da yandığı belirtildi.

Bağdat'ta ağırlıklı olarak Şiilerin yaşadığı Kazimiyye bölgesindeki Aden Meydanı'nda gerçekleşen canlı bomba saldırısı sonucu da 10 kişi öldü, 17 kişi yaralandı.

Avrupa, refakatsiz sığınmacı çocukları sefalet sürüklüyor

İngiliz parlamentosunun üst kanadı Lordlar Kamarası'nın AB İçişleri Alt Komisyonu tarafından "Krizde çocuklar: AB'deki refakatsiz çocuk sığınmacılar" başlıklı raporu yayımlandı.

Raporla birlikte, Avrupalı emperyalistlerin mülteci sorununu istismar etme çabalarının, çocukları nasıl bir sefalet içerisine sürüklediği bir kez daha gözler önüne serildi.

88 BİN ÇOCUK REFAKATSİZ; 10 BİNİ KAYIP

Raporda, geçtiğimiz yıl 88 binden fazla çocuğun yanlarında bir yetişkin olmadan AB'ye göç ettiği belirtildi.

Ayrıca, geçtiğimiz aylarda açıklanan bir veriye göre de, AB'de kaydı yapılan 10 binden fazla çocuğun kayıp olduğu hatırlatıldı.

"AVRUPA SİĞINMACI ÇOCUKLARA SAHİP ÇIKAMIYOR"

Raporu değerlendiren UNICEF sözcüsü Sarah Crowe "Raporun ortaya çıkardığı, UNICEF'in en başından beri söylediğiyle aynı. Sistem, yanlarında bir yetişkin olmayan Avrupa'daki sığınmacı çocuklara sahip çıkamıyor" diye konuştu.

Crowe Avrupa'nın çocuklara sahip çıkmadaki "başarısızlığı"nın daha büyük tehlikelere yol açtığına işaret ederek çocukların insan kaçakçılarından korunması gerektiğini söyledi. Avrupa'ya gelen tüm çocukların aileleriyle yeniden görüştürülmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

**Ne darbe, ne OHAL,
ne de sömürü düzeni...**

**SINIFA KARŞI SINIF,
DÜZENE KARŞI DEVRİM,
KAPİTALİZME KARŞI
SOSYALİZM!**

